

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενοι υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἔξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παράσχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἑσπερικοῦ: Ἑβδομαδικό: **Ἐξωεσπερικοῦ:**
 Ἑτησίαν... δε. 8,- Ἑτησίαν φε. δε. 10,-
 Ἑξαμήνου... > 4,50 Ἑξαμήνου > > 5,50
 Τριμήνου... > 2,50 Τριμήνου > > 3,-
 Δι' ἀποδοχῆς ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ἸΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΚΙΚΕΛΛΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἑσπερικοῦ Λεπ. 70. Ἐξωεσπερικοῦ φε. δε. 0,20.
 Φύλλα προηγουμένων ἐτηδῶν, Α καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἕκαστον Λεπ. 25 (φε. 0,25).
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὁδὸς Ἐφρασίμου ἁ. 38, παρὰ τὸ Βαρβακείου.

Περίοδος Β' - Τόμος 14ος

Ἐν Ἀθήναις, 10 Φεβρουαρίου 1907

Ἔτος 29ον. - Ἀριθ. 11

ΤΑ ΔΙΑΓΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ

(ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟῦ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ἡ Πόλις τῶν Ἀρθίων. - Κατακλισμός αἰχμαλώτων. - Εἰς τὸν κ. Ἐπαύτου. - Φυλακὴ ἀπὸ πανί. - Ὁ βοδολάτης τοῦ Γιωχαγιῆ Ρενοβουρῆ.

Ἐλαμπεν ἠλαρός ὁ ἥλιος, ὅταν οἱ αἰχμαλώτοι, με διπλάσιαν φρουρὰν τώρα, εἰσῆλθον εἰς τὸν περίβολον τῆς Πόλεως τῶν Ἀρθίων, ὡς ἐξήγηται τὸ ὀλλανδικὸν ὄνομα τῆς Βλουμφαντίν, — περίβολον μεγαλωμένον σημαντικῶς με ἀναριθμητὰ στρατιωτικὰ παραπήματα.

Μ' ὄλην τὴν ἀνησυχίαν τῶν δια τὴν τύχην τοῦ Ἰθῶν, ὁ Γιάγκος καὶ ὁ θεῖός του ἐπρόσεξαν εἰς τὴν θέαν τῆς πόλεως, ἣ ὅποια τὸς ἔλαμν ἄλγεινὴν ἐντύπωσιν, με τὴν μεταμόρφωσιν τῆς εἰς ἐφήμερον στρατόπεδον. Εἰς ταὺς δρόμους, εἰς τὰς πλατείας, ἕως εἰς τὰ πέρατα τοῦ ὄριζοντος, ἦσαν στημέναι πλῆθος αἱ σκῆλαι, τῶν ὁποίων τὴν παράταξιν διέκοπτον τὰ βαρέα καὶ κοντόχονδρα οἰκοδομήματα τῆς πρωτεύουσας: τὸ «Φολξράκ», δηλαδὴ τὸ ἄλλοτε βουλευτήριον, ὁ καθεδρικός ναός με τὸ πεινιχρὸν ἐξωτερικόν αὐτοῦ, μερικὰ τραπέζια καταστήματα καὶ κατοικίαι πλουσίων ἐμπόρων.

Δι' σκῆλαι, ἀνοικταὶ πρὸς τὸ μέρος τοῦ φαιδρῶ ἡλίου, ἀφίσταν νὰ φαίνωνται σειραὶ στενῶν κλινῶν. Συχνὰ εἰς μίαν κλίνην εὐρίσκονταὶ δύο τραυματῆαι, διότι τὸ ὕψος τῶν νασακομειῶν δὲν εἶνε ἀφθονόν. Οἱ ἀναρρωνιόντες, ἀσαρκοὶ, πελιδνοὶ, βαδίζου ἀρ-

γα ἡμένοι καθήμενοι ὑπὸ τὰς θερμὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Εἶνε ἐκεῖ Ἀγγλοὶ καὶ Μπόερς: οἱ πρῶτοι ἀδιάφοροι, χωρὶς μηχανικίαν ἐναντίον τῶν πῶς ἐχθρῶν τῶν, οἱ ὅποιοι, ἐγέναν τώρα ἀδελφοὶ τῶν εἰς τὸν πόνον: οἱ δεῦτεροι ἄγριοι, χωρισμένοι εἰς ομάδας, ἐφθόοι κλιγέροντες, τῶν ὁποίων τὰ ὕψηλα ἀναστήματα κύπτου πρὸς τὴν γῆν, τῶν ὁποίων τὰ μάτια κυττάζου με φλόγα ἐνδιαφέροντος καὶ συμπάθειας τοὺς δύο νέους αἰχμαλώτους. Μερικοὶ

ἀναγνώριζου τὸν ἕνα, ὡς τὸν Τζῆκ Χίνδων, ἀλλὰ κανεὶς δὲν προσφέρει τὸ ὄνομα τοῦ, με τὴν ἐλπίδα δι' τὴ ταυτότητος τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἐπυροχαιστῶν, ἔχει μείνη ἀγνώστος εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς, οἱ ὅποιοι τὸν ἐπίασαν αἰχμαλώτου.

Ὅση φαινικὸ ὄξος πλανᾶται εἰς τὸν ἀέρα, ἵππεὶς καλπάζου ἀνάμεσα εἰς τὰ ἄστυα τῶν ἐτοιμοθανάτων, παραπομπὰ ἐφοδίων τροχάζου, βαρῆα ἀμάξια με ἵπποφορῆν τρέχου ἐπάνω εἰς τοὺς ἀξόνας τῶν.

Ὁ κ. Ζουαίη καὶ ὁ Γιάγκος ἀνταλλάσσου με σύτομα λόγια τὰς σκέψεις τῶν δια τὸν πόλεμον, ἐνῶ ἀκολουθοῦν τοὺς φρουροὺς τῶν, οἱ ὅποιοι τοὺς σύρου πρὸς τὰς στρατοπεδεύσεις τῶν αἰχμαλώτων, ὅπου εἶνε μυριμηχίαι αἱ γυναικες καὶ τὰ παιδιὰ κατὰ χιλιάδας. Γυναικες νοσοκόμοι με σταχτερὰ φορέματα, με παδιῆς καὶ σκουφάκια ἄσπρα, διαγέρονται τὴν φροντίδα τῆς περιποιήσεως τῶν ἀσθενῶν, τοῦ εἶνε κάμπολλοι, ἰδίως μεταξὺ τῶν παιδιῶν. Ἐδῶ, ὀλίγα εἶνε αἱ Ἀγγλίδες, — αἱ ἀπίθασσοι Μπασερναιδὲν τὰς ὑποφέρου, με ὄλην τὴν εὐσπλαγγικὴν προθυμίαν τῶν, — ἀλλὰ Γαλλίδες γλοκομιλητοὶ, Ὀλλανδαὶ με σκούφους δαντελένιους. Ἐμπρὸς εἰς τὰς θύρας τῶν σκηνῶν, κινώτια ἀπὸ λευκὸν ἔξυλον χρησιμεύου ὡς ὄψαφυλακία. Εἰς

«— Ἀ! παληκῆρι μου, εἶπεν ὁ ἀστυφύλαξ. » (Σελ. 82. στ. γ')

αυτό το στρατόπεδο, όπου στρατεύματα δεν περνούν, οι υπό κράτησιν Μπόερς έχουν το δικαίωμα να περιφέρονται από τας 2 έως τας 5 το απογεύμα, αλλά, αμα παρέλθῃ ἡ προθεσμία, ὅλοι εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ κλεισθῶν εἰς τὰ πά- νια ἀσύλα των.

Ὁ ὀδοντρός αὐτὸς περίπατος τῶν Γάλλων ἀνάρεσα εἰς τόσα βάραινα καὶ πόνους, ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέλος του εἶχαν φθάσῃ πλέον εἰς τὴν καθαυτὴ πόλιν.

Ὁ κ. Ἐπόπτης, εἶδος στρατιωτικῶν ἀστυνόμου, ἦτο εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ὁδήγησαν ἐνώπιόν του τοὺς αἰχμαλώ- τους, καὶ αὐτὸς ἐδείξε πρὸς αὐτοὺς ἀ- κρὰν εὐγένειαν, ἀφήσας μόνον νὰ δια- φανῇ ἡ ἐκπληξίς του, διότι ἐβλεπεν ὅτι ὁ Τζὰκ Χίνδων, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζε τυ- χροδωκτὴν ταπεινῆς καταγωγῆς, ἦτο ἕνας νέος τόσον κόσμιος καὶ ὠμιλοῦσεν ἀριστα τὰ γαλλικά.

— Μὰ, ἐπὶ τέλους, ἀνέκραξεν ὁ Γιά- γκος, μαριώδης ἀπὸ τὸν θυμὸν, θὰ μοῦ πῆτε ὡς ποῦ θὰ πάῃ αὐτὴ ἡ κωμωδία; Σὰς λέγω καὶ σὰς ἐπαυλαμβάνω ὅτι ὁ Τζὰκ Χίνδων, ὁ Σωσίας μου, ὡς φαίνε- ται, μοῦ εἶνε ἐντελὸς ἀγνωστος. Ἐγὼ εἶμαι Γάλλος ἢ ἐλεεινὴ μου κακοτυ- χία εἶνε ὅτι μοῦ ἐκλεψαν, ἢ ἔλασα, τὸ πορτοφόλι μου, ὅπου, μαζὶ μὲ τὰ διαβα- τήριά μου, περιείχοντο θερμαὶ συστά- σεις ἐκ μέρους πολλῶ ὑψηλῶν προσώπων τοῦ Ἀκρωτηρίου.

— Βέρον οὐδέ, ἀπήντησεν ὁ ἀστυνό- μος. Δὲν θὰ δυσκολευθῆτε νὰ βάλετε νὰ ἐνεργήσουν αὐτοὶ οἱ προστάται, διότι κ' ἐγὼ εἰς τὸ Ἀκρωτήριο θὰ σὰς στείλω.

Ὁ Γιάγκος καὶ ὁ θεὸς του ἐπήδησαν ἕως ἐπάνω.—Εἰς τὸ Ἀκρωτήριο! ἐφώ- ναζαν μαζὶ καὶ οἱ δύο.

— Ὁ ἀπατήριον εἰς τὴν Πόλιν τοῦ Ἀκρωτηρίου, ἐξηκολούθησεν ὁ Γιά- γκος, ἀφοῦ τόσα ἐτραβήξαμε ἕως ἄστυ- κνήσωμεν ἀπὸ ἐκεῖ! Κύριε, ὀφείλω νὰ εὐρισκῶμαι κατὰ τὸ τέλος Φεβρουα- ρίου εἰς τὸ Μπουλαδάγιο· αὐτὸ δὲ ἐμὲ εἶνε ρητὴ ὑποχρέωσις. Ἀλλὰ, ὡπως πη- γαίνουσι τὰ πράγματα, θὰ μὰς χρειασθῇ ἕνας χρόνος, ὡς ποῦ νὰ φθάσωμεν ἐκεῖ!

— Γνωρίζετε τὸν Βορίν Βολκῶφ, ἠρώτησεν ὁ κ. Ζουανίχ, μὲ τὴν ματαίαν ἐλπίδα ὅτι αὐτὸ τὸ ὄνομα, τὸ μέχρι τοῦδε τόσον ἰσχυρὸν, θὰ ἐξωμάλυνε τὸ νέον ἐμπόδιον.

— Δὲν ἔχω τὴν τιμὴν, ἀπήντησε λα- κωνικῶς ὁ ἀστυνόμος.

— Ἐμεῖς ὁμῶς, ἐβροντοφώνησεν ὁ Γιάγκος, δὲν ἐννοῶμεν νὰ ζαναπαύμε εἰς τὸ Ἀκρωτήριο!

— Ἐν τούτοις, ἐκ συστατικά σας... τῶ ὑπενώμισο μὲ χλευαστικὸν τόνον ὁ ἀστυνομικός ἐπόπτης.

Ἡ ὀργὴ τοῦ Γιάγκου ἐξεχειλίσε.

— Ἄν δώσουν καὶ ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν αἰτήσιν μου, τὴν προσοχὴν ποῦ τῆς δι-

δετε ἐσεῖς ἐδῶ, εἶνε κίνδυνος νὰ μὴ λά- βουν κἀν τὸν κόπον νὰ ἐξακριβώσουν τὰ λεγόμενά μου.

Ὁ κ. Ἐπόπτης ἐχαμογελοῦσε...

Ἦτο ἕνας χαριτωμένος νέος, 28 ἕως 31 ἐτῶν, ξανθός, ροδοκόκκινος, μὲ προ- σωπον τόσον ὁμορφόν, σὰν τὸ μουστράκι κωμικῆς ἀπὸ σφάλτον, ἢ ὅποια νὰ εἶχε ταξειδεύσῃ ἀπὸ τὸ Λονδίον ἕως τὴν Βλουμφονταίν μέσα εἰς κοτυὶ μὲ μαλα- κὴν βάταν. Ἀξιωματικὸς τῆς βασιλικῆς σωματοφυλακῆς εἰς διαθεσιμότητα ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἕνεκα μιᾶς πληγῆς τοῦ ἐλαφροτάτης, ἐξετέλει προσωρινῶς τὰ καθήκοντα διευθυντοῦ τῆς στρατιωτικῆς ἀστυνομίας τοῦ Βλουμφονταίν, μέχρις ὅτου διορισθῇ ἄλλος τακτικὸς διευθυντής.

— Τηλεφωνήσατε... τηλεγραφήσατε εἰς τὸ Ρόδεσμποσκ, καὶ θὰ μάθετε ποῖαι εἶμαστέ! ἐφώναζεν ὁ Γιάγκος.

— Δὲν ἔχω καιρὸν, ἀπήντησεν ὁ ἀ- στυνόμος, καὶ ἐκάθησε νὰ γράψῃ.

— Μόλον ποῦ εἶμεθα Γάλλοι, ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι θὰ μὰς τουφεκίσουν, πρὶν ἐξακριβώσων τὰ λεγόμενά μου, — ἐβρυχήθη ὁ νέος, σὰν λυσσασμένος.

— Πολὺ πιθανόν, ἀπήντησε λακωνι- κῶς ὁ Ἄγγλος.

Πρὸ πολλοῦ ἤδη ὁ κ. Ζουανίχ δὲν ἤμποροῦσε ν' ἀνθέξῃ. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ τελευταῖον κτύπημα τὸν ἀπετελειώσεν. Ἐσωριάσθη ἐπάνω εἰς ἕνα σκαμνί.

— Μὰ εἶσθε ἠλίθιος! ἀνεβόησεν ὁ Γιάγκος μόνον ἕνας υἱὸς τῆς Ἀλιωνῶς σὰν ἐσὰς εἶνε ἱκανὸς ναντιτάξῃ τόσον κτηνώδη ἐπιμονὴν εἰς αἰτήσιν τόσον ἀπλὴν σὰν τὴν ἰδικήν μου!

Χωρὶς ν' ἀπαγγέλλῃ λέξιν, μὲ τὸν ἴδιον ἥρωον τόνον, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἐρωτοῦσε: «Θελετε ἕνα σιγάρο;» ὁ κ. στρατιωτικὸς ἀστυνόμος εἶπε, χαιρετί- ζων μὲ τὸ χέρι:

— Ἰκοῦνι μπάθ, Τζὰκ Χίνδων!

Δὲν ἐπεξέτεινε τὴν εὐγένειάν του ἕως τὸν κ. Ζουανίχ, τὸν ἀσημὸν κομπάρσον τοῦ περιφίμου ἀρχηγῶ τῶν ἐκτροχια- στῶν, ἔδωκε δὲ διατάγην εἰς τοὺς ἀστυ- φύλακας, κάπου νὰ ὀδηγήσουν τοὺς δύο αἰχμαλώτους καὶ νὰ τοὺς κλείσουν, τοποθετοῦντες καὶ ἕνα σκοπὸν διὰ νὰ τοὺς φυλάτῃ.

— Ὁ μὸν τὸ πληρώσει αὐτὸ, Τζῶν Μπουλλί! ἐφώναζεν ὁ Γιάγκος, ἐνῶ τὸν ἔσυραν ἔξω οἱ φρουροὶ του. Νὰ μὴ μὲ λένε Γάλλον, ἂν δὲν εὐρῶ τὸ μέσον νὰ σοῦ ἀποσπάσω, καμμιά ἡμέρα, τὴν ἀπάθειαν ἀπὸ τὸ μούτρο σου, ποῦ ἔχει χρώμα σὰν χαιρομέρι, καὶ ἂν ἀκόμη εἶνε ἀνάγκη, ἀμα γυρίσω ἀπὸ τὸ Μπουλα- δάγιο, νὰ σὲ κυνηγήσω ὡς τὴν ἀκρὰ τοῦ κόσμου. Ἀ! ἀπὸ τώρα χαιρῶ εἰς τὸν Τζὰκ Χίνδων ἄλλην ὄσον τὴν συμπά-θειαν, μόνον καὶ μόνον διότι θὰ σὲ κάμῃ νὰ λυσσάξῃς μὲ τὸ πρῶτον ἀνδραγά-θιμά του!

Ἦτο ἱκανὸς νὰ εἰπῇ καὶ ἄλλα ἀκρίβη, ἀλλὰ ἡ θύρα ἐκλείσθη, κ' ἐσταμάτησεν ἐντελὸς τὴν πλημμυρὰν τῆς εὐχλωτίας του. Ἀπερίγραπτος ἦτο ἡ μανία τοῦ ἠναγκασθῆ ὁμῶς ν' ἀκολουθήσῃ τοὺς ἀστυφύλακας· αὐτοὶ εἶχαν πάρῃ θάρρος τὰρα μὲ τὸν τρομερὸν «ἐκτροχιαστικὸν καὶ ἐκαμνῶν στενωτέρων τὴν γνωριμίαν του μὲ σπρωξίματα δυνατά, εἰς τὰ ὁποῖα τὸ δυσκίνητον βάδισμα τοῦ Γιάγκου ἠ- ναγκάσθη ἐπὶ τέλους νὰ ὑποταχθῇ.

Δὲν ἦτο εὐκόλον πρᾶγμα διὰ τὸν κ. Ἐπόπτην νὰ εὐρῇ κατάλυμα διὰ τοὺς αἰχμαλώτους του. Θέσις δὲν ὑπῆρχε πουθενᾶ τὰ νοσοκομεῖα, τὰ σχολεῖα ποῦ εἶχαν μετασκευασθῇ εἰς θεραπευτή- ρια, τὰ δημόσια κτίρια, τὰ σπίτια, αἱ σκηναί, ὅλα ἐξεχειλίαν, ἀλλὰ μὲ τραυ- ματίας, ἀλλὰ μὲ ἀρρώστους, αἱ δὲ φυ- λακαί, ποῦ εἶχαν ἐγκατασταθῇ εἰς διά- φορα οἰκοδομήματα, ἦσαν γεμάται πλέον.

Οἱ ἀστυφύλακες εὐρέθησαν εἰς τὰ στενά δὲν ἤξευραν ποῦ νὰ ὑπάγουν· ἐπειδὴ ὁμῶς ὁ προϊστάμενος των εἶχεν εἰπῆ: «Βάλτε τους, ὅπου βρῆτε, ὡδή- γησαν τοὺς κρατούμενους εἰς τὸ στρα- τόπεδον τῶν μπουρικῶν οἰκογενειῶν, ὅπου ἄλλως τε εἶχαν προηγουμένως ἀ- ναγκασθῇ νὰ τοποθετήσουν τρεῖς ἄλλους αἰχμαλώτους.

Ὅλοι αἱ σκηναί ἦσαν κλεισταί, διότι αἱ ὄραι τοῦ περιπάτου εἶχαν περάσῃ πλέον. Ἐμπρός εἰς μίαν ἀπὸ τὰς σκη- νας, ἕνας στρατιωτικὸς, μὲ τὸ τουφεκί ἐπ' ὤμου, ἐφύλαττε σκοπός.

— Αἱ! παληκάρι μου, εἶπεν ὁ ἕνας ἀστυφύλαξ, νὰ δύο καινούριοι νεοσύλλε- κτοί, ὁ ἕνας μάλιστα πρώτης τάξεως. Δὲν θὰ μὰς ζανατινάξῃ πιά ὁ Τζὰκ Χίνδων! Ἀυτὸ θὰ πάῃ ἀναυλα εἰς τὸ Ἀκρωτήριο, καὶ ὑποθέτω πῶς δὲν θὰ ἔβῃ ἐμπόδια στὸν δρόμο του...

Ἡ θύρα τῆς σκηνῆς ἠνοιχθῆ. Ἡ πᾶντιν ἐκείνη φυλακῆ, τὴν ὅποιον ἐφύ- λαττεν ὁ ἕνας καὶ μόνος σκοπός, θὰ ἦτα γελοῖα ὡς πρὸς τὴν ἀσφάλειαν, ἂν οἱ φυλακισμένοι, ἐξερχόμενοι ἀπὸ ἐκεῖ, κατῴρθοναν νὰ φθάσουν ἕως τὸ ἄκρον τῆς πόλεως. Ἀλλὰ διὰ νὰ τὸ κατορ- θώσουν, ἔπρεπε νὰ διασχίσουν τὸ στρατό- πεδον τῶν στρατιωτῶν, — πρᾶγμα ἀδύνα- τον διὰ ξένους, ποῦ δὲν ἐφοροῦσαν τὴν ἀγγλικὴν στολήν, — νὰ εἰσποῦν τὸ σύνθημα εἰς τοὺς σκοπούς ποῦ ἐφύλατταν τὴν εἰσοδὸν τῆς πόλεως, τέλος νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸ δίκτυον τῶν προφυλακῶν, ποῦ ἦσαν κλιμακῶδον τοποθετημένοι ἐπὶ μα- κρὰς ἀποστάσεως, εἰς τὰ περιγύρω τῆς Βλουμφονταίν... Ὅλα αὐτὰ ἦσαν πράγ-ματα ἀκατόρθωτα, τὸ ἀνεγνώρισαν δὲ πολὺ γρήγορα οἱ δύο Γάλλοι, ἂν καὶ εἶχαν γεμίσει μὲ ἐλπίδας, ὅτανεἶδον τοὺς πάνινους ταίχους τῆς φυλακῆς των.

Εἰς τὸ σκοτεινὸν ἡμίφως, τὸ ὁποῖον ἐδασίλευεν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς σκηνῆς,

εἶδαν τρεῖς Μπόερς ἐξηπλωμένους εἰς τὸ χῶμα, οἱ ὁποῖοι ἐσηκώθησαν καὶ ἦλθον νὰ ὑποδεχθῶν τοὺς νεοφερμένους. Ἀντήλαξαν μὲ χαμηλὴν φωνὴν μερι- κὰς λέξεις, ἔπειτα δὲ, ὅταν οἱ Γάλλοι ἐδήλωσαν τὴν ἐθιγότητα των, ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς ξένους ἤρπασεν εἰς τὴν ἀγ- κάλην του τὸν Γιάγκον, τὸν ἐσφίξε δυ- νατά, καὶ, κλαίων σχεδὸν ἀπὸ τὴν χα- ράν του, ἐφώναξε:

— Τί εὐτύχημα δὲ ἐμὲ νὰ εὐρεθῶ μὲ συμπατριώτας! Ὀνομάζομαι Γκὺ Λακῶς, εἶμαι Παρισινός, κ' ἐσεῖς ἐπίσης, τὸ μαντεύω ἀπὸ τὴν προφορὰν σας. Δύο χρόνια τώρα, ποῦ πολέμῳ ὑπὲρ τῶν Μπόερς, πολὺ ὀλίγον ἔξιστα μὲ Γάλ- λους εἰς τὴν ἀρχὴν, εὐρίσκαντο μερι- κοὶ εἰς πολλὰ μπουρικὰ συντάγματα, τώρα ὁμῶς ὅλοι σχεδὸν ἔχουν σκοτωθῇ ἢ πεθάνῃ... Ὁ πατέρας μου εἶνε ὀπλαρ- χηγὸς 300 ἀνδρῶν, κ' ἐγὼ ἦρουν ὑπαρ- χηγὸς του. Εἶχα τὴν εὐτυχίαν δύο χρόνια νὰ μείνω ἐλεύθερος καὶ χωρὶς κἀν μίαν τουσυγγρανιά. Χθὲς ὁμῶς μ' ἐπίσασαν δυστυχῶς εἰς ἀπάστασιν ὀλίγων μιλίων ἀπὸ τὴν Βλουμφονταίν, ὅπου μὲ εἶχαν στείλῃ ὡς ἀντιχειρῆ... Ὡ! ἂν ἤξευρατε πόσον φοινικός εἶνε αὐτὸς ὁ ἀδίκος πόλεμος! Οἰκογενεαί ἐδεκατί- σθησαν ἐντελῶς! οὐτὲ μίαν δὲν ἐ- μείνε χωρὶς νὰ χάσῃ ἀνθρώπους τῆς, κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔλασα ἕνα θεῖόν μου ἐξ ἀγγιστείας, ἕνα Ρίσιικ, ἀπόγονον τοῦ Ρίσιικ ποῦ ἐκτίσε τὴν Γιωχάννεσμπουργ' ἐφρονεῦθη εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Βιλλεμ- πουά-Μαρτί... Ἡ σύζυγός του, ἀδελφὴ τοῦ πατέρα μου, ἀπέθανεν εἰς τὴν Πραιτωριαν, φυλακισμένη εἰς τὸ στρα- τόπεδον ἢ ἐξαδέλφη μου, ἢ Λιάννα Ρίσιικ, εἶβε τὸν ἀρραβωνιαστικὸν τῆς νὰ ξεψυχᾷ ἐμπρός τῆς δύο ἀδελφῆς τῆς, ποῦ τὰ ἔλεγαν «τὰ Δίδυμα τοῦ Τραν- σβααλ», ἐχάθησαν ἀπὸ τότε...

— Τὰ Δίδυμα τοῦ Τρανσβααλ! τὰ εἶδαμεν χθὲς εἰς τὸν δρόμον τοῦ Ἀνο- βερ — ἐφώναζαν μαζὶ ὁ Γιάγκος καὶ ὁ θεὸς του. Ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ σκοπός ἀνε- σήκωσε τὴν θύραν τῆς σκηνῆς καὶ ἐπρό- ταξε τοὺς φυλακισμένους νὰ σιωπή- σουν. Ὁ Γιάγκος ἐχαμηλῶσε τὴν φωνὴν τοῦ δια ἐξηγήσῃ ὑπὸ ποίας περιστάσεις εἶχαν συναντήσῃ τοὺς μικροὺς Ρίσιικ, κατόπιν δὲ ἀνεκίνησε τὴν ἀνησυχίαν του διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Τζῶν.

— Ὡ! δὲν ἔχετε τίποτε νὰ φοβῆ- θητε, εἶπεν ὁ Γκὺ Λακῶς· κανεὶς δὲν θὰ πειράξῃ ἕνα τόσο μικρὸ παιδί! ἔφυγε, φαίνεται, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ σὰς φανῇ ἱκανῶς. Τώρα θὰ τὸν ἔχουν πιασμένο, καὶ, ἀφοῦ τὸν φέρουν ἐδῶ, εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν, θὰ τὸν ἐξαποστελλοῦν εἰς τὸ Ἀκρωτήριο, ὅπου θὰ συναντηθῆτε πάλιν.

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΑΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟ ΣΥΝΑΧΙ

Ἄγαθροί μου, ΟΤΕ μου δὲν ἐ- δοκίμασα τόσον δυσκολίαν διὰ νὰ συντάξω μίαν ἐπι- στολήν, ὅσην αὐ- τὴν ποῦ δοκίμαζω τώρα... Σὰς γρά- φω κλεισμένος ἐρ- μητικῶς εἰς τὴν δωμάτιόν μου καὶ φηνόμενος κυριο- λεκτικῶς κοντὰ εἰς μίαν θερμά- στραν. Εἶμαι κατὰ- συναχωμένος! Μὲ ἄλλην τὴν ζστὴν, κρυῖνω ἀκόμη, ἀ- νατριχιάζω, κ' αἰσθάνομαι εἰς τὸ κε- φάλι ἕνα βάρος, ποῦ μοῦ καθιστᾷ τὴν σκέψιν σχεδὸν ἀδύνατον. Ἡ ὄραϊα μη- χανὴ ποῦ γεννᾷ ἰδέας, μέσα εἰς τὸ κρα- νίον τοῦ ἀνθρώπου, θὰ ἔλεγες ὅτι κατὶ ἐλαφροῦ... Τί ἀργὰ ποῦ δουλεύει!... Μὲ πῶσην δυσκολίαν παράγει τὰς εἰκόνας (διότι, καθὼς ξεύρετε, μὲ εἰκόνας σκε- πτόμεθα), καὶ μὲ πῶσην δυσκολίαν πά- λιν ἀνευρίσκει τὰς λέξεις ποῦ χρειά- ζονται διὰ τὴν ἐκφρασιν, (διότι, καθὼς ξεύρετε ἐπίσης, ὅταν ὀμιλοῦμεν ἢ γρά- φωμεν, αἱ εἰκόνας τῆς σκέψεώς μας με- τὰφράζονται εἰς λέξεις).

Περὶ ἄλλου ἀσθένειαν αὐτὸ τὸ συναχί! Δὲν ἔχει κανεὶς τίποτε, καὶ τὰ ἔχει ὅλα. Ἄν πέσει εἰς τὸ κρεβάτι, ἂν κρᾶζετε τὸν ἰατρὸν, ἂν στείλετε εἰς τὸ φαρμα- κεῖον, θὰ γελάσουν ὅλοι μαζὶ σας. Ἐτσι κἀννοῦν, καλὲ, γιὰ ἕνα συναχί! Καὶ ὁμῶς νὰ σταθῆτε δὲν εἰσπορεῖτε, νὰ κα- θήσθετε ὅστε, νὰ βγῆτε ἔξω ὄχι, νὰ ἐρ- γασθῆτε ὄχι, νὰ μιλήσετε ὄχι, νὰ φάτε ὄχι, νὰ καπνίσετε ὄχι... Σὰς ποιεῖ τὸ κεφάλι, σὰς πονοῦν τὰ κόκκαλα, ἢ μὴν κλεισμένη, ὁ λαίμαξ σὰν γδερμένος, ὁ- σφρησις τίποτε, γεῦσις τίποτε, σκέψις τίποτε... Δὲν εἶσθε τελοσπάντων καλά. Καὶ τί ἄλλο χειρότερον ὑπάρχει ἀπὸ τὸ νὰ μὴ εἶνε κανεὶς καλά εἰς τὴν υγείαν του; Καὶ τί μὲ μέλει ἔμενα ἂν αὐτὸ προ- ἔρχεται ἀπὸ συναχί ἢ ἀπὸ πανώλην;... Ὅλα πῆτε ὅτι μὲ τὸ συναχί αὐριον θὰ εἶμαι καλά, ἐνῶ μὲ τὴν πανώλην αὐριον θὰ ἤμουν... πολὺ χειρότερος! Ναι! ἀλλὰ σήμερα; Ἡ ἰδέα μόνον ὅτι δὲν ἔχω τί- ποτε, εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ κάμῃ καλά, εἶνε ἱκανὴ νὰ μοῦ ἀποδώσῃ ἀμέσως τὸ κε- φάλι, τὰ κόκκαλα, τὴν μύτην, τὸν λαι- μόν, τὴν σφρησίν, τὴν γεῦσιν καὶ τὴν σκέψιν; Ἀ! τὸ νὰ μὴ ἔχῃ κανεὶς τί- ποτε, καὶ τὸ νὰ ἔχῃ συναχί, εἶνε, σὰς βεβαίῳ, δύο πράγματα, πολὺ-πολὺ δια- φέρετικά...

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι διὰ τὴν παραβά- σιν ἐνὸς στοιχειώδους καὶ πασιγνώστου ὕγιεινοῦ κανόνος, ἐπιμώρηθηκα πολὺ ἐ- λαφρά, ἐνῶ ἤμποροῦσε νὰ τιμωρηθῶ βα- ρύτερα. Ἐκεῖ ποῦ ἄρπαξα ἕνα συναχί, κάλλιστα ἤμποροῦσε ν' ἀρπάξω μίαν γρόπτην δυνατὴν, μίαν πλευρίτιδα, μίαν περιπνευμονίαν... ξεύρω κ' ἐγὼ; Ἰδού διὰ τί πρέπει νὰ εὐλογῶ τὸ συναχί μου καὶ νὰ λέγω «Δόξα σοι ὁ Θεὸς! μὴ χειρότερα!» Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ποτε δὲν πρέπει νὰ παρῶπονόμεθα μὲ τὰ παθῆ- ματά μας, ὅταν προέρχονται ἀπὸ ἰδικὴν μας ἀνοησίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἤμποροῦσε νὰ πάθωμεν καὶ χειρότερα. Ἐνα κρο- σολόγημα, τὸ ὁποῖον ξεθυμαίνει καὶ τε- λειώνει μ' ἕνα συναχί, δὲν εἶνε βέβαια ἢ βαρύτερα τιμωρία, καὶ ἂς χάσῃ κανεὶς μὲ τὸ συναχί αὐτὸ τὴν σφρησίν του καὶ τὴν γεῦσιν του, καὶ ἂς ἀμβλύνεται ἢ σκέψις του εἰς τόσον βαθμὸν, ὥστε νὰ μὴ ἦμπορῇ νὰ συντάξῃ πλέον οὔτε μίαν σλικὴν ἐπιστολήν...

Ἀλλὰ πρέπει νὰ σταματήσω ἐδῶ, εἶμαι τόσον κουρασμένος, ὡς νὰ ἐγράψω ὀλοκλήρον βιβλίον, ὀλοκλήρον φιλοσο- φικὸν σύστημα. Ἐπειτα, δι' ἕνα συναχί τί ἄλλο εἰσπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ: Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ἄς εἶνε τὴν ἐπάθα! Καὶ τώρα εἶ- μοι ὑποχρεωμένος νὰ περιμένω ἕως ὅτου ἡ Α. Μ. τὸ Συναχί, εὐδοκήσῃ νὰ κάμῃ τὸν κύκλον του καὶ νὰ περάσῃ μο- νόχο του. Διότι, καθὼς ξεύρετε, τὰ ἱατρικὰ δὲν ἔχουν καμμίαν ἐπίρροην εἰς τὸ συναχί, καὶ δι' αὐτὸ ὁ ἀστέρας ἐ- κείνος ἰατρὸς, τὸν ὁποῖον ἕνας συναχί- μένος ἠρώτησε μίαν φραν τὶ τὸν συμ- βουλεύει νὰ πάσῃ. — «Μαντύλια!» ἀπε- κρίθη ἀμένον μαντύλια!...

Θελετε τώρα νὰ σὰς πῶ καὶ πῶς τὴν ἐπάθα; Ἰδού. Αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἐνό- μισα καλὸν νὰ ἐλαφρώσω τὰ ἀπὸ μέσα φορέματα! Τώρα, εἶπα, οὔτε χιόνια πεφτουν οὔτε ἡ θερμοκρασία εἶνε πᾶς εἰς τὸ μηδέν. Πρέπει λοιπὸν νὰ φορῶ τὰ ἴδια ρούχα ποῦ ἐφοροῦσα τὸν Ἰανουά- ριον; Καὶ μὲ αὐτὴν τὴν ὄραϊαν σκέψιν, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἐκομμεν οὔτε ὁ ἀγα- πητός μας Ἀναγίας, ἐξόγαλα μίαν φανέ- λαν χονδρὴν καὶ ἐφόρεσα μίαν ἄλλην ψι- λότερην. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐξημερώθηκα κροσολογημένος, — διὰ νὰ μάθω ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ποτε νὰ ἐλαφρώη κανεὶς τὰ ἀπὸ μέσα φορέματα ὅσον διαρκεῖ ἡ ἴδια ἐποχὴ, καὶ δι' ἰμόνον τὰ ἐξωτερικὰ εἰμπορεῖ νὰλλάξῃ ἀναλόγως τοῦ καιροῦ, δηλαδὴ νὰ φορῇ ἐλαφρότερον ἢ βαρύτερον ἐπανωφόρι, ἢ νὰ μὴ φορῇ διόλου, κατὰ τὰς ὄρας καὶ τὰς περιστάσεις. Αὐτὸ ἐλ- πίζω ὅτι τὸ ξεύρετε καλά καὶ ὅτι δὲν ἐπεριμένετε νὰ τὸ μάθετε ἀπὸ τὸ συ- ναχί μου...

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι διὰ τὴν παραβά- σιν ἐνὸς στοιχειώδους καὶ πασιγνώστου ὕγιεινοῦ κανόνος, ἐπιμώρηθηκα πολὺ ἐ- λαφρά, ἐνῶ ἤμποροῦσε νὰ τιμωρηθῶ βα- ρύτερα. Ἐκεῖ ποῦ ἄρπαξα ἕνα συναχί, κάλλιστα ἤμποροῦσε ν' ἀρπάξω μίαν γρόπτην δυνατὴν, μίαν πλευρίτιδα, μίαν περιπνευμονίαν... ξεύρω κ' ἐγὼ; Ἰδού διὰ τί πρέπει νὰ εὐλογῶ τὸ συναχί μου καὶ νὰ λέγω «Δόξα σοι ὁ Θεὸς! μὴ χειρότερα!» Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ποτε δὲν πρέπει νὰ παρῶπονόμεθα μὲ τὰ παθῆ- ματά μας, ὅταν προέρχονται ἀπὸ ἰδικὴν μας ἀνοησίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἤμποροῦσε νὰ πάθωμεν καὶ χειρότερα. Ἐνα κρο- σολόγημα, τὸ ὁποῖον ξεθυμαίνει καὶ τε- λειώνει μ' ἕνα συναχί, δὲν εἶνε βέβαια ἢ βαρύτερα τιμωρία, καὶ ἂς χάσῃ κανεὶς μὲ τὸ συναχί αὐτὸ τὴν σφρησίν του καὶ τὴν γεῦσιν του, καὶ ἂς ἀμβλύνεται ἢ σκέψις του εἰς τόσον βαθμὸν, ὥστε νὰ μὴ ἦμπορῇ νὰ συντάξῃ πλέον οὔτε μίαν σλικὴν ἐπιστολήν...

Ἀλλὰ πρέπει νὰ σταματήσω ἐδῶ, εἶμαι τόσον κουρασμένος, ὡς νὰ ἐγράψω ὀλοκλήρον βιβλίον, ὀλοκλήρον φιλοσο- φικὸν σύστημα. Ἐπειτα, δι' ἕνα συναχί τί ἄλλο εἰσπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ: Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΑΜΠΟΥΛΑ
(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Ἐρχομαί λοιπόν βασιλεύει εἰς βλοῦς τὸς δρόμους καὶ εἰς τὴν πλατείαν, ὅπου γίνονται αἱ παλάβρες. Ἄλλος δὲν φαίνεται παρὰ μονάχα ὁ Κίχ-κίχ-λαιμός, ὁ Μεγάλος Δήμος, ποῦ κάμνει τὴν περιπολίαν του, μὲ τὸ μεγάλο σπαθὶ του στὸν ὦμο, γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν γίνεταί ἐκεῖνον ποῦ ἐπρόσταξε ὁ Καραμπάμπούλας.

Καὶ ὅμως, μ' ἕλον τὸν φόβον ποῦ εἶχαν οἱ ἄνθρωποι μήπως ὁ Κίχ-κίχ-λαιμός τοὺς κάμη κίχ-κίχ τὸν λαιμόν τους, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν καὶ νὰ μουρμουρίζουν. Οἱ δύο μάγοι, ποῦ ἦσαν πῦρ καὶ μανία μὲ τὸν Καραμπάμπούλα, διότι δὲν ἐπρόφθασαν νὰ πάρουν τίποτε ἀπὸ τὰ δῶρα ποῦ τοὺς

«Ἄρχισε νὰ τροχίξῃ τὲς σπάδες...» (Στ. 84.)

εἶχε τάξῃ, ἄλλο δὲν κάμνουν τώρα παρὰ νὰ βάζουν σκάνδαλα εἰς τὸν λαόν του. Ἐπὶ τέλους δύο Ἀράπηδες, οἱ ποῦ παληκαράδες τοῦ χωριοῦ, ἀπεφάσιζαν νὰ κάνουν διαδήλωσι καὶ συλλαλητήριον, καὶ νὰ ζητήσουν νὰ καταργηθοῦν τὰ Λαϊκὰ Συμπόσια.

Ἐβόαλαν καὶ οἱ δύο τὰ καλά τους ροῦχα, κ' ἐξελίγησαν νὰ πάνε εἰς τὸν μεγάλο ἀχυρώνα, ὅπου γίνονται αἱ παλάβρες.

Ἐκεῖ ἄρχισαν νὰ κόβουν καὶ νὰ ράβουν, μὲ τὴν γλωσσάν των, παλάβρες, ἀλλὰ καμὲνας ἄλλος δὲν ἐβγαίνεν ἀπὸ τὸ σπίτι του νὰ τοὺς ἀκούσῃ.

Ἐτυχεν ὅμως νὰ περνᾷ ἀπὸ ἐκεῖ κοντὰ ὁ Κίχ-κίχ-λαιμός. Τοὺς ἀκουσε, καὶ εἶπε ἀπὸ μέσα του :

— Σταθῆτε, νὰ σᾶς δείξω ἐγὼ!

Καὶ ἔτρεξε ἀμέσως κ' ἔφερε ἕναν τροχὸ τοῦ ἀκονισματος, καὶ ἄρχισε νὰ τροχίξῃ καὶ ν' ἀκονίζῃ τὲς σπάδες καὶ τὲς μαχαίρες του μὲ τὸσον ἄγριο ὕφος, ὥστε αἱ δύο διαδηλωταὶ ἐπῆραν τὰ

βρεμμένα των, καὶ ὅπου φύγη-φύγη... Δώδεκα ἡμέρες... καὶ αὐτοκίνητο, ποῦβενὰ δὲν ἐφάνιταν! Ἐκόντευε τὸ μεσημέρι, καὶ τίποτε ἀκόμα! Ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ παλάτι ἐβγαίναν μοναχὰ οἱ βόγγοι καὶ οἱ θρήνοι τοῦ Καραμπάμπούλα:

— ὦχ! σᾶς ἐφαγα ὅλους!... ἔνα τοκίνητο! ἔνα τοκίνητοσοο! ὦωωχ!

(Ἐπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΥΟ ΕΜΙΛΕ ΡΕΣΗ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

— Σᾶς βλέπω πολὺ-πολὺ εὐθυμα, παιδιὰ μου, εἶπεν ὁ κ. Δεβουσύ, μὲ τὴν εὐμένειαν εἰς τὸ μεϊδιάμα του. — Ἡμπορῶ νὰ μάθω τὸ αἴτιον τῆς εὐθυμίας σας;

— Βεβαίως, θεῆ μου, ἀπήντησεν ὁ Ἄνδης: πρόκειται διὰ τὸ τηλεγράφημα ποῦ ἔγραφα νὰ στείλω εἰς τοὺς γονεῖς μου: ἡ ἐξαδέλφη μου λέγει ὅτι ἡμποροῦσα νὰ τὸ κάμω συντομώτερον, διὰ νὰ σίκοινοῦσά μερικὰς δεκάρας.

— Ἀλήθεια; νὰ τώρα ποῦ ἄρχισε καὶ ἡ Ἄνδρεα νὰ διδῇ μαθήματα οἰκονομίας! Αὐτὸ πᾶ εἶνε ἐντελὸς ἀπρόοπτον!... Κάμνεις καλά ὅμως, ποῦ θὰ τηλεγραφήσῃς εἰς τοὺς γονεῖς σου. — Αὐθρόσαι, ἔλα ἐδῶ, — διέταξε τὸν ἀμαξάν του, ποῦ ἐκάθητο εἰς τὸ πέτρινον θρανίον, εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ ἀνδῆρου, — ἤρρντισε νὰ σταλῇ ἀμέσως αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα.

Ὁ Ἄνδης ἐν τῷ μεταξύ εἶχε βγάλῃ ἀπὸ τὴν τσέπην του ἕν νόμισμα, τὸ ὅποιον ἔτεινε πρὸς τὸν ὑπῆρτην.

— Ἀφῆς, ἀφῆς!... μὴ φροντίξῃς γι' αὐτὴν τὴν Ἀσπυρομέρειαν, παιδί μου, εἶπεν ὁ κ. Δεβουσύ.

— Ἦθελα ὅμως νὰ πληρωθῇ μὲ ἐξοδα δικά μου αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα, ἐπέμεινεν ὁ ἐφηβός, προσπαθῶν νὰ βάλῃ κρυφὰ ἕνα φράγκο εἰς τὴν παλάμην τοῦ ἀμαξᾶ. — Ἦκουσα ἀπὸ τὴν ἐξαδέλφην ἕνα τόσο φοβερόν φιλιππικόν εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα, ὥστε αἰσθάνομαι τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τοῦ πληρώσω ἐκ τοῦ ἰδιαίτερου μου ταμεῖου...

— Καλὰ, καλὰ, εἶνε περιττὸν τώρα, ἐδήλωσεν ὁ κ. Δεβουσύ, κάμνων νεῦμα εἰς τὸν ὑπῆρτην ν' ἀπέλθῃ. — Καὶ τώρα, ποῦ τὸ τηλεγράφημά σου ἔφυγε, πάμε εἰς τὴν βιβλιοθήκην νὰ διμυλῶσμεν λιγάκι, παιδιὰ μου.

— Προτιμῶ νὰ μείνω ἐδῶ, ἀπήντησεν ἡ Ἄνδρεα, ἀνοίγουσα ἐντελὸς τὸ παράθυρον καὶ καθήμεν ἄναπαικτα εἰς τὸ μαλακὸν διδανάκι, ποῦ ἦτο εἰς τὸ καίλιμά του. Κάνει πολὺ ζέστη εἰς τὴν βιβλιοθήκην, μπαμπᾶ, μὲ τὴν φωτιὰ ποῦ

ἔχετε διαρκῶς ἀναμμένην ἐκεῖ μέσα... — Ἐλάτε λοιπόν, ἐξαδέλφη μου, ἐσυμβούλευσεν ὁ Ἄνδης, ἀντιληφθεὶς ὅτι ἡ ἐγωιστικὴ ἐκείνη ἀπόκρισις ἐστενοχώρησε τὸν καλὸν γέροντα. Δὲν ἤξεύρω ἂν θὰ σᾶς εἶνε εὐχάριστη ἡ συντροφία μου, ὅα μὲ στερήσετε ὅμως, ἂν δὲν ἔλθετε μαζί μᾶς, τὴν εὐχάριστον ποῦ αἰσθάνομαι μὲ τὴν ἰδική σας συντροφία.

Ἄντὶ νὰ κολακευθῇ μὲ τὸ φιλοφρόνημα, ἡ Ἄνδρεα ὑπέδεχθη μὲ μίαν χειρονομίαν ἀνοπομονησίας τὴν πρόσκλησιν τοῦ ἐξαδέλφου τῆς. Ἐφαντάσθη ὅτι αὐτὸς δὲν ἐπέμεινε δι' ἄλλον λόγον παρὰ ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πατρὸς τῆς, καὶ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὸς ὅ,τι δὲν εἶχε δυνηθῇ νὰ ἐπιτύχῃ ἀπὸ αὐτὴν ὁ πατέρας τῆς. Δι' αὐτὸ ἠθέλησε νὰ τῷ ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ἔκαμνε ποτὲ παρὰ τοῦ κεφαλιοῦ τῆς μόνον, καὶ ἐπέμεινεν εἰς τὴν ἄρνησιν τῆς.

— Διατί νὰ πάμε εἰς τὴν βιβλιοθήκην; εἶπεν εἰς τὸν πατέρα τῆς εἶνε τὸσον ὥραϊα ἐξῶ! ὁ ἀέρας εἶνε τόσο γλυκός, ὥστε ἕνας περιπατάκος εἰς τὴν αὐλὴν δὲν θὰ μᾶς βλάψῃ.

Ἐνῶ ἔλεγεν αὐτὰ, τὸν ἐπίασεν ἀπὸ τὸν βραχίονα, καὶ, χαϊδευτικά, ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν τῆς εἰς τὸν ὦμον τοῦ γεροντος, ὁ ὅποιος — τὸ ἐγνώριζε πολὺ καλά ἡ Ἄνδρεα — ποτὲ δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀντιστάθῃ εἰς τὰ γάδια τῆς.

Ἄλλὰ, ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ εἶχεν ἐξαφανισθῇ ὁ ἥλιος εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἔλαφρὸν ἀεράκι, καλοκαιρινὸν σχεδὸν χλιαρὸν, ἀλλὰ νοτισμένον μὲ τοὺς ἐσπερινοὺς ἀτμούς, ἔσειε τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων, καὶ ὁ κ. Δεβουσύ ἐφοβεῖτο πρὸ πάντων τὴν ὑγρασίαν.

— Ὅχι, ὄχι, χρυσοῦ μου κόρη, εἶπεν, ἀφοῦ ἐπρόβαλε εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐμυρίσθη τὸν ἀέρα ἐπ' ὀλίγας στιγμᾶς δὲν θὰ ἔκαμνα φρονίμα νὰ ἐξέλθω ἐγὼ, καὶ μάλιστα οὔτε νὰ μείνω ἀκόμη εἰς αὐτὸ τὸ σαλόνι εἰς τὴν ἀνοησίαν ποῦ ἔκαμα, νὰ σέ συνοδεύσω γῆδες εἰς τὸν κήπον, ὀφείλω τὸ κρυολόγημα ποῦ μ' ἐνοχλεῖ τώρα.

Ἦθέλησεν, ἐνῶ ἔλεγεν αὐτὰ, νὰ τῆς σφίξῃ ὀλίγον τὸ αὐτάκι ἐκείνη ὅμως, πεισμμωμένη διότι ὁ ἐξαδέλφος τῆς παρευρέθη εἰς τὴν ἀπόρησιν τῆς προτάσεώς τῆς, ἐξέφυγε μὲ ἕν ἀπότομον τιναγμα τῆς κεφαλῆς ἀπὸ τὸ πατρικόν ἐκεῖνο χαδάκι, καὶ, ἀφοῦ τοὺς ἐκαληνύκτισεν, ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

ΕΣ ΑΙΤΙΑΣ ΤΗΣ

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωί, κατὰ τὴν ὄραν τοῦ πραγεύματος, ἡ Ἄνδρεα εὐρέθη μόνη εἰς τὴν τροπέλαιαν. Ἐπεριμένε κέντα λεπτὰ, καί, ὅταν ἤρρασε διὰ ποῖον λόγον δὲν ἤρχετο ὁ πατέρας τῆς, ἔμαθεν ὅτι ὁ κ. Δεβουσύ εἶχε πάθῃ, τὴν

νόκτα, προσβολὴν βρογχίτου, καὶ ὅτι ἐγίνεν ἀνάγκη νὰ στείλουν νὰ φέρουν ἀμέσως τὸν ἱατρὸν.

— Καὶ διατί δὲν μ' ἐξύπνησαν; ἠρώτησεν ἡ Ἄνδρεα.

— Ἡ παρουσία σας δὲν θὰ εἶχε ἄλλο ὄφελος, ἐξήγησεν ὁ ὑπῆρτης: καὶ ἐκτός τούτου ὁ κύριός μᾶς δὲν ἠθέλησε νὰ σᾶς ἀνησυχῶσμεν εἰς τὸν ὕπνον σας.

— Τὸ ἴδιον σᾶς εἶπε καὶ διὰ τὸν κ. Ἄνδην; ἠρώτησεν ἀκόμη ἡ Ἄνδρεα, κρυφοδαγκυλωμένη ἀπὸ τὴν ζήλειαν.

— Καὶ διὰ τὸν κ. Ἄνδην ἐπίσης: ἀλλὰ ἡ ἀνησυχία, ποῦ ἐγίνετο στὸ σπίτι μὲ τὸν ἐρχομὸν τοῦ ἱατροῦ, τὸν ἐξύπνησε καί, ἐπειδὴ ἐσηκώθη καὶ ἦλθε νὰ ἰδῇ τί ἔτρεχε, ὁ ἱατρός, ἅμα τὸν εἶδε νὰ κουτσαίνῃ, ἐζήτησε γὰ ἐξετάσῃ τὸ πόδι του: καὶ τότε τὸν ἔστειλε πάλιν νὰ πέσῃ εἰς τὸ κρεβάτι καὶ τοῦ συνέστησεν ἀπόλυτον ἀνάπαυσιν διὰ μερικὰς ἡμέρας.

— Καὶ ποῦ εἶνε τώρα;

— Εἶνε εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπου ἐζήτησε νὰ τοῦ πηγαίνωμεν τὸ φαγητόν του ἕως ὅτου ὁ ἱατρός διατάξῃ διαφορετικά.

Ἡ Ἄνδρεα ἐκάθησε μόνη τῆς εἰς τὸ τραπέζι, ἔφαγε μὲ πολλὴν ὀρεξίν τὸ πρωῖνόν τῆς πρόγευμα, καὶ ἔπειτα ἀνέβη νὰ ἰδῇ τί ἔκαμναν οἱ δύο ἀσθενεῖς. Δὲν τὴν ἄφησαν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πατρὸς τῆς ἀφοῦ ἐπέρασε τὴν νύκτα μὲ πόνους καὶ ἀπυρίαν, ὁ κ. Δεβουσύ ἐκοιμᾶτο τώρα, καὶ θὰ ἦτο ἀπάνθρωπον νὰ ταράξουν τὸν ὕπνον του. Ἐδοκίμει λοιπόν διατάγας νὰ τὴν εἰδοποιήσουν ἅμα ἐξύπνησῃ ὁ πατέρας τῆς, καὶ ἐπήγγεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἐξαδέλφου τῆς.

Ὁ Ἄνδης, ἐπειδὴ δὲν τοῦ εἶχε παραγγεῖλῃ ὁ ἱατρός νὰ μὲνη διαρκῶς εἰς τὸ κρεβάτι, εἶχε σηκωθῇ καὶ ἐνδύθῃ. Ἦτο μισοξαπλωμένος πῶρα εἰς τὸν καναπέ, κοντὰ εἰς τὸ παράθυρον, μὲ τὸ πόδι του τυλιγμένον μὲ ἐπίδεσμους. Τὰ ὀλοκαίνουργα καὶ κομψὰ ροῦχα, ἀπὸ ἄσπρην φανέλλαν, ποῦ ἐφόρουσε, τοῦ ἐπῆγαιναν θαυμάσια, καὶ τὸ παρουσιαστικόν του τώρα μόνος καὶ μετὰ βίας ἐνθουμίζε τὸ κατασκονισμένον καὶ κουρελιάρικο ἄγορι, ποῦ εἶχεν ἡ Ἄνδρεα συναντήσῃ εἰς τὸν δρόμον, τὴν προηγούμενην ἡμέραν.

— Ἄ! Ἄ! νὰ ἡ ἐξαδελφοῦλά μου! — ἐφώνησεν, ἐνῶ ἐπετοῦσε κάτω εἰς τὸν τάπητα τὸ βιβλίον, μὲ τὸ ὅποιον δια-

σκεδαζε τὴν ἀναγκαστικὴν μοναξιά του. — Καλῶς ἤρθατε, ἀφοῦ ἔρχεσθε, χωρὶς ἄλλο, διὰ νὰ μὲ συμπονεσετε εἰς τὰ δεινά μου.

— Ἐρχομαί ἀπλῶς νὰ ἰδῶ πῶς περνᾶτε.

— ὦ! ἐγὼ περνῶ λαμπρὰ τὸ πόδι μου μόνον δὲν ἐννοεῖ νὰ περάσῃ... εἶδατε τί ἀτυχία; Δὲν ἐφανταζόμουν κἄν, γῆδες τὴν νύκτα, ὅταν ἐσηκώθηκα κοῦτσα-κοῦτσα ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου, διὰ νὰ μάθω διὰ τὸν πατέρα σας, ὅτι ὁ ἱατρός θὰ μ' ἐφυλάκωνεν ἐδῶ. Τί κακοτυχία! Ὁραία διασκεδάσις, νὰ εἰμᾶι κατάκλειστος ἀρκετὰς ἡμέρας εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ δωμάτιόν, ὅσον καὶ ἂν εἶνε ἀναπαυτικόν!

— Ὅα ἔλθω, ἂν τὸ ἐπιθυμῆτε, νὰ

«Ἄ! Ἄ! νὰ ἡ ἐξαδελφοῦλά μου!...» (Σελ. 85, στ. α'.)

τὸν συνειθισμένον ὑπερήφανόν τόνον τῆς. — Ὅχι βεβαίως ἐγὼ! ἀπήντησε γελῶν ὁ Ἄνδης.

Καὶ ἔπειτα, ἀφίγων κατὰ μέρος τὸ παιδρὸν τοῦ ὕφους:

— Τὸ ξεύρετε, ἐπρόσθεσεν, ὅτι ἦτο σοβαρὰ ἡ ἀρρώστια τοῦ πατέρα σας, τὴν νύκτα: Ὁ ἱατρός τὴν ἀποδίδει εἰς κάποιαν ἀπερισκεψίαν του, καὶ σκοπεύει νὰ σᾶς ἐξετάσῃ ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ ζήτημα ἅμα ἐπιστρέψῃ...

Ἡ πληροφορία αὕτη ἐστενοχώρησε τὴν Ἄνδρεαν, διότι, μ' ἕλον τὸν ἐγωισμὸν τῆς, συνήθωνετο ὅτι δὲν εἶχε συλλογισθῇ ἀρκετὰ καὶ τὴν ὑγείαν τοῦ πατέρα τῆς, ὅταν πρὸ δύο ἡμερῶν τὸν εἶχε παρασύρῃ, κατὰ τὸ δειλινόν, νὰ κάμουν περίπατον εἰς τὸν κήπον.

— Τὸ κάτω-κάτω, ἐσκέψθη, ἄς ἔμεινε στὸ σπίτι. Δὲν τὸν ἐξίασα ἐγὼ νὰ ἐξέλθῃ.

Οἱ δύο ἐξαδέλφοι ἐπέμειναν μὲ μερικὰς ὥρας, μὲ πλήρη σύμφοριαν καὶ ἡσυχίαν. Εἰς τὴν ἀρχὴν, τὰ φαντασμένα λόγια τῆς Ἄνδρεας ἐπέεραζαν λιγάκι τὸν Ἄνδην μετ' ὄλιγον ὅμως ἤρχισεν αὐτὸς νὰ τροφοδοτῇ τὴν συνομιλίαν, καὶ τὸ ἐπράξε μὲ οἰστρον καὶ εὐθυμίαν, ποῦ ἐφάνερωσαν τὸ ζῶηρον τοῦ χαριτωτέρου του καὶ τὴν ἀναγκαστικὴν διάθεσιν του. Τῆς ἔλεγε διὰ τὴν ζῶην ποῦ κάμνουν αἱ γυμναστικαὶ παιδεῖαι, διὰ τὰ ἀστεϊότατα ἐνίοτε παιγνίδια ποῦ παίζουν εἰς βάρος τῶν συμπεθητῶν των, καὶ, καμμία φορά, εἰς βάρος τῶν καθηγητῶν. Ἐξάφνα, κατὰ τὰς δύο, ὁ ἱατρός εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, χωρὶς νὰ κρίνῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν προαναγγεῖλοι.

Ἡ Ἄνδρεα ὅμως ἐνόμισεν ὅτι ἔπρεπε νὰ μὴν τὴν ἰδῇ ὁ ἱατρός, κ' ἐβίασθη νὰ τρέξῃ νὰ κρυφθῇ ὀπίσω ἀπὸ μίαν πολυθρόναν. Ἦτο ὅμως πολὺ ἄργα: ὁ ἱατρός ἐπρόσθεσε καὶ τὴν εἶδε...

— Μπα! ἐδῶ εἶνε καὶ ἡ δεσποινὴς Δεβουσύ; εἶπε μὲ πονηρίαν. Τί κάμνετε, δεσποινίς; Δὲν σᾶς εἶχα ἰδῆ εἰς τὴν ἀρχὴν... Ποῦ ἦσαστε κρυμμένη; Ὑποθέτω πῶς δὲν ἐκρυφθήκατε ἐξ αἰτίας μου, τοῦλάχιστον, διότι ἐμεῖς εἰμᾶστε παλαιοὶ φίλοι πια... δὲν εἶν' ἔτσι;

Ἀφοῦ τὴν ἐφώνησεν ἔτσι, εἶδεν ἡ Ἄνδρεα ὅτι ἄλλη διεξοδος δὲν ὑπῆρχε, παρὰ νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ πλησιάσῃ διὰ νὰ χαϊρετῆσῃ τὸν ἱατρὸν Βερῖδ, ὁ ὅποιος ἦτο παλαιὸς οἰκογενειακὸς φίλος.

σᾶς κάμω συντροφία, εἶπεν ἡ Ἄνδρεα δὲν ἔχω διαθέσιν νὰ ἐργασθῶ, σήμερον.

— Ἡ εὐγένειά σας μὲ σπληθώνει θὰ μπορέσωμεν ἔτσι νὰ κάμωμε ὥραϊες κουβεντούλες...

— Δηλαδή ἐσεῖς θὰ μπορέσετε, διώρθωσεν ἡ Ἄνδρεα διότι ἐγὼ, ἄργα καὶ ποῦ προσβαίνα νὰ εἰπῶ καμμίαν λέξιν.

— Ὅπως δῆποτε θὰ ἐχέτε τὴν ευκαιρίαν ν' ἀκούετε, εἶπεν ὁ ἐξαδέλφος τῆς γελαστός καί, νὰ ὀητε, εἰμπορῶ νὰ τῆ καυχθῶ, ὅτι ἡ συνομιλία μαζί μου εἶνε πολὺ διασκεδαστικὴ. Εἰσθε εὐτυχῆς, ἔσεῖς, ποῦ τοῦλάχιστον εἰμπορεῖτε, ἅμα θέλετε, νὰ ξεφεύγετε ἀπὸ μαθήματα.

— Καὶ ποῦς θὰ μ' ἐμπόδιζε νὰ μὴν κάμω ὅ,τι θελήσω; εἶπεν ἡ Ἄνδρεα μὲ

— Πρέπει, — εξηκολούθησεν ούτος, χωρίς να υποπτευθῆ πόσον ἐστενοχωροῦσε με αὐτὸ τὴν Ανδρέαν, — πρέπει νὰ ομιλῶμεν λιγάκι οἱ δύο μας, δι' ἐν σοβαρωτάτων ζήτημα... Δὲν μοῦ λέτε, δεσποινίς, τί εἶδους τρέλλα ἔκαμεν ἀρά γε ὁ πατέρας, κ' ἔφερε τοὺς βρόγγους του εἰς τόσον κακὴν κατάστασιν;

— Καὶ ποῦ τὸ ξέρω ἐγώ; — ἀπήντησεν ἡ Ανδρέα με στρυφνὸν τόνον.

— Καὶ ὁμως ἐσεῖς εἴθε εἰς θέσιν νὰ τὸ γνωρίζετε καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον. Πότε πρωτοεῖπε δὲν εἶνε καλά;

— Χθές, εἰς τὸ πρόγευμα.

— Ἄ! καὶ τί εἶχε κάμῃ τὴν προημένην ἡμέραν;

— Τὸ πρῶτ' εἶχε πάθῃ, κατὰ τὴν συνηθειάν του, εἰς τὸ γραφεῖόν του· ἐπειδὴ ὁμως δὲν ἤμουν μαζί του, δὲν ἠμπορῶ νὰ σὰς εἰπῶ τί ἔκαμεν ἐκεῖ.

— Καλῶς. Ἀλλά, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του, τὸ βράδυ, ἐπέμεινε ὁ ἰατρός, χωρίς νὰ φαγῇ ἀν' ἐπρόσθετον ἢ ὄχι εἰς τὰ ἀνυπόμονα κινήματα τῆς Ανδρέας καὶ εἰς τὴν εὐδιάκριτον αὐθάδειαν τῆς στάσεώς της. — Ἦσθε μαζί του τότε, καὶ ἐπομῶς γνωρίζετε πῶς ἐπέρασε τὴν βραδυά του. Τί ἔκαμε μετὰ τὸ φαγητόν; Ἐξῆλθε νὰ περιπατήσῃ εἰς τὸν κήπον, εἰς τὸ πάρκον, ἢ ἄλλου;

— Μάλιστα, ὡμολόγησεν ἡ Ανδρέα, ἐκτοπισθεῖσα καὶ ἀπὸ τὰ τελευταῖα τῆς χαρακώματα.

— Ἐπὶ τέλους, αὐτὸ ἤθελα νὰ μοῦ πῆτε! ἀνεκράξεν ὁ ἰατρός. Καὶ πόσῃ ὥρᾳ ἔμεινε ἐξω;

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι! ἀπήντησεν ἡ Ανδρέα, ὡχρὰ καὶ καὶ μετὰ τὰ χεῖλη τρέμοντα ἀπὸ τὸν θυμὸν, ποῦ μόλις ἐκράτειτο.

(Ἔπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ἈΛΚΙΑΝΣ

Η ΦΙΛΑΡΓΥΡΙΑ ΤΗΣ ΕΥΘΑΛΙΑΣ

Ἡ Εὐθαλία ἦτο ἐξυπνο καὶ καλὸ κριτὴς ἢ καρδουλά της ἦτο γεμάτη ἀπὸ τρυφερότητα· εἶχε ὁμως καὶ ἕνα ἐλάττωμα πολὺ μεγάλο: ἦτο φιλαργυρῆ.

Φιλαργυρῆ, ἐνῶ μόλις ἦτο δεκά ἐτῶν! Αὐτὸ καταστῆ ἀπίστευτον! Καὶ ὁμως εἶνε ἀλήθεια. Καὶ τὸ ὄσχημόν αὐτὸ ἐλάττωμα τὴν ἔκαμνε πολὺ νὰ υποφέρῃ. Ἐν πρώτοις δὲν ἠσθάνετο τὴν εὐχαρίστησιν ποῦ αἰσθάνεται καθὲ ἀνθρώπος, ὅταν βοηθῇ τὸν ἄλλον εἰς τὴν ἀνάγκην του. Καὶ ἐπειτα διαρκῶς ἐβασανίζετο μόνῃ της ἕνας πόλεμος ἐγένετο μέσα της ἢ κατὰ τῆς καρδίας ἠγωνίζετο νὰ τὴν κάμῃ νὰ βοηθῆσθαι τοὺς πτωχοὺς, ἀλλὰ ἡ φιλαργυρία ἤρχετο ἰσχυροτέρα, καὶ, ἀλλοίμονον! ἐνεκαῖσε πάντοτε...

Ἡ παραμάννα, ἡ ὁποία εἶχε θρέψῃ μετὰ τὸ γάλα της τὴν Εὐθαλίαν, ἦτο

πολὺ πτωχὴ εἶχε ἀποθάνῃ ὁ ἀνδρας της, καὶ αὐτὴ εἶχε πάθῃ ἀπὸ μίαν ἀνίατον ἀσθένειαν. Οἱ ἰατροὶ τὴν εἶχαν ἀποφασίσαι πλῆρῃ καὶ τῆς εἶχαν ἐπιτρέψῃ νὰ τρώῃ ὅ,τι ἤθελεν, ὅ,τι τῆς ἔλεγεν ἡ ἰδιοτροπία της. Καὶ αἱ ἰδιοτροπίαί της ἀρρωστητῆς ἦσαν πολλαί!

Ἡ Εὐθαλία ἐπῆγαίνε κάθε ἡμέραν κ' ἐβλεπε τὴν ἀρρωστητὴν παραμάνναν της. Καὶ ὅ,τι τῆς εἶδιεν ἢ μητέρα της νὰ τῆς φέρῃ, τὸ ἐκούδαλοῦσε με πολλὴν προθυμίαν. Αὐτὴ ὁμως ποτὲ δὲν ἀπεφασίσει νὰ ἐξοδεύσῃ μίαν δεκάραν ἀπὸ τὰ ἰδικὰ της χρήματα, διὰ νὰ τῆς πάρῃ τίποτε, ποῦ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ. Καὶ ὁμως τὴν ἀγαποῦσεν ὑπερβολικὰ, τὴν παραμάννα της...

Ἦνα πρῶτ', κατὰ τὸ τέλος τοῦ Ἰουνίου, ἡ Εὐθαλία εὐρήμη τὴν ἀρρωστητὴν πολὺ χειρότερα παρὰ τὰς ἄλλας ἡμέρας. Ἦτο νευρική, ἀνήσυχος.

— Τί ἔχεις σήμερα, παραμάννα μου, τὴν ἠρώτησεν ἡ Εὐθαλία. Φαίνεσαι πολὺ καραγμένη...

— Ἄχ! κόρη μου, δὲν τολμῶ νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ... Ὅα με πάρηξ γιὰ ξερωραμένη... Ἡ αἰτία εἶνε ἐντελῶς παιδιατρική...

— Πές μου τὴν ὁπωδιῆποτε!

— Δαιμόν, ἀφοῦ τὸ θέλει, ἄκουσε το... Μὴ με περιπαίξῃς ὁμως... Ἐἶχα μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ φάγω πεπόνι, καὶ φοδοῦμαι πῶς θὰ πεθάνω πρὶν προφθάσω νὰ φάγω...

— Σοῦ τὸ ἀπηγόρευσεν ὁ γίατρος;

— Ὅχι. Ὁ γίατρος μ' ἀφίνει νὰ φάγω.

— Γιατί λοιπὸν δὲν τρῶς;

— Μὰ, ξεβῆρες, κόρη μου, τὰ πεπόνια εἶνε πολὺ σπάνια σ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν. Καὶ χρειάζονται πολλὰ χρήματα γιὰ νὰ πάρω...

— Δὲν πειράζει... Ἀργότερα, ποῦ θὰ εἶνε εὐθηνότερα, ἀγοράσεις.

— Νοί! μὰ τότε, ποῦ θὰ εἶμαι ἀρά γε ἐγώ...

Καὶ ἡ δυστυχισμένη ἐδάκρυσεν, ἐνῶ ἔλεγεν αὐτὰς τὰς λέξεις. Εἶδε τὰ δάκρυα ἡ Εὐθαλία, κ' ἐπόνεσεν ἡ καρδιά της. Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπῆτι των, ἠρώτησεν τὴν μητέρα της, ἀν εἶχαν πεπόνι εἰς τὸ σπῆτι. Ἡ ἀπάντησις ἦτο ἀρνητική. Ἀνέβη τότε ἡ μητροῦλα εἰς τὸ δωμάτιόν της, καὶ ἐβγαλέν ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ κομποῦ της μίαν κασσετίαν.

Τὴν ἠνοιξε μετὰ τὸ κλειδάκι, ποῦ εἶχε κρεμασμένον εἰς τὸν λαϊμόν της, καὶ ἐβγαλέν ἀπὸ τὴν κασσετίαν τὸν μικρὸν θησαυρόν της. Ὅλο καὶ καινούργια νομισματά, ἀλλὰ χάρτινα καὶ ἄλλα ἀσημένια. Τὰ ἀραδιάζει εἰς τὸ μάρμαρον τοῦ κομποῦ της, τὰ μετρά, τὰ ξαναμετρά, καὶ τόσον εὐχαριστεῖται με αὐτὴν τὴν ἀσχολίαν, ὥστε λησμονεῖ ἐντελῶς διατί τὰ ἔχει βγάλλῃ ἀπὸ τὴν κασσετίαν.

Ἐπὶ τέλους ἀποφασίζει: τὰ ξαναβάζει ὅλα εἰς τὴν θέσιν των, — καὶ τότε μόνον συλλογίζεται τὴν παραμάνναν της, καὶ βάζει κατὰ μέρος τρία ὀλοκαίνονα μονόδραγμα. Ἀλλά, τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ κλείσῃ τὴν κασσετίαν, ἀλλάζει ἀπόφασιν καὶ τὰ τρία μονόδραγμα τοποθετοῦνται πάλιν μαζί μετὰ ἄλλα.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρῶτ', ὅταν ἔφεραν τὰ ψώνια εἰς τὸ σπῆτι, χωρίζει ἕνα πιάτο μεγάλες καὶ ὠραίες φράουλες: τὰς ἐτοιμάζει με πολλὴν ζάχαρην, καὶ πηγαίνει εἰς τὴν παραμάνναν τῆς.

— Ὁραίεσ εἶνε, σ' εὐχαριστῶ πολὺ, λέγει ἡ ἀρρωστητὴ ἐγὼ ὁμως, Εὐθαλία μου, ἤθελα πεπόνι: εἶχα πυρετὸν ἀπόψε, καὶ τὸ ἔδλεπα στὸν ὑπνο μου. Ὅα πεθάνω λοιπὸν, χωρὶς νὰ φάγω ἐφέτος λιγάκι πεπόνι;...

Αὐτὰ τὰ λόγια ἔκαμον ἐγτύπωσιν εἰς τὴν Εὐθαλίαν. Ἐκύτταξε με περισσοτέραν προσοχὴν τὴν παραμάνναν της, καὶ τότε μόνον ἀντιλήθη τὴν ἐλπεινὴν κατάστασιν της. Ἐπόνεσεν ἡ καρδουλά της, καὶ τῆς ἦλθαν δάκρυα.

— Μὴ με λυπᾶσαι, κόρη μου, εἶπεν ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα καλλίτερα νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ γίνωμαι βάρος εἰς τοὺς δικούς μου, ποῦ εἶνε ὄλοι πτωχοί... Ἄν εἶχα μόνον μίαν μπουκιά πεπόνι, θὰ ἐπῆγαίνα εὐχαριστημένη...

Καὶ ἔτριψε πρὸς τὴν Εὐθαλίαν ἕνα ἱκετευτικὸν βλέμμα, πολὺ εὐγλωττον. Ἡ Εὐθαλία ἐνόησε, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπῆτι, ἀπαρσιτισμένη αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ παράσχῃ ἐκεῖνη τὴν τελευταίαν εὐχαριστήσιν εἰς τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία τόσον τὴν εἶχε περιπατήσῃ, ὅταν ἦτο μικρῆ. Ἦνοιξε πάλιν τὴν κασσετίαν της, ἐβγάλε τὰ τρία μονόδραγμα καὶ τὰ ἐβάλεν εἰς τὴν τσέπην της. καὶ ἐπειτα κατέβη διὰ νὰ μελετήσῃ τὰ μαθηματά της καὶ νὰ γράψῃ τὰ γραπτά της. Κάπου-κάπου ἐδάκε τὸ χεῖρ εἰς τὴν τσέπην της καὶ εὐρισκὲν εὐχαριστήσιν νὰ ἐγγίξῃ τὰ τρία μονόδραγμα. Ἐπέρασεν ἀρχετὴ ὥρα, καὶ τότε ἔκαμε τὴν σκέψιν:

— Δὲν ἀφίνω, ν' ἀγοράσω αὐρίον τὸ πεπόνι; Ἴσως εἴως αὐρίον τῆς περάσῃ, τῆς παραμάννας μου ἡ ἰδιοτροπία...

Ἡ δυστυχισμένη ὁμως ἐκείνη δὲν ἐξοῦσε τὴν ἄλλην ἡμέραν.

Ἡ Εὐθαλία ἔμεινε ἀπαρηγόρητος. Τὴν ἐτυπτεν ἡ μικροῦλά της συνειδησις, διότι εἰς τὸ χεῖρ της ἦτο νὰ γλυκάνῃ τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς γυναικός, ἡ ὁποία τὴν εἶχε θρέψῃ μετὰ τὸ γάλα της, — καὶ δὲν τὸ ἔκαμε. Τὸ ἱκετευτικὸν ἐκεῖνο βλέμμα τῆς ἀρρωστητῆς ἐνόμιζεν ὅτι πάντοῦ τὸ ἔδλεπεν. Καὶ ἡ ἀνάμνησις ἐκείνη ἦτο τόσον ἐπιμόνος, ὥστε τὴν διώρθωσεν ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὸ ἐλεεινὸν ἐλάττωμα τῆς φιλαργυρίας.

ANNA ΠΥΡΓΑΤΟΥ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ἡ εὐγνωμοσύνη

Ἡ Ἑλλῆς ἐπῆγεν ἕνα πρῶτ' μετὰ τὴν πατέρα της εἰς τὸν κῆπον, καὶ ἀφοῦ ἐκύττασεν ἐκεῖ κ' ἐκεῖ τὰ λουλουδία, εὐαίθρῃ ἔβλεψε καὶ ἠρώτησε με μεγάλην ἀπορίαν:

— Ἐλα νὰ ἴδῃς πατέρα, χθὲς τὸ βράδυ, αὐτὸς ἐδῶ ὁ ἥλιος ἦταν χυρισμένος ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ τῶρα εἶνε χυρισμένος ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. Πῶς γίνεται αὐτό;

— Γίνεται, διότι αὐτὸ τὸ λουλουδιὸν κυττάζει πάντοτε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἡλίου, τοῦ ἡλίου καὶ τὸ ὄνομα ἔχει. Χθὲς τὸ βράδυ ἐβλεπε πρὸς τὴν δύσιν, καὶ σήμερον βλέπει πρὸς τὴν ἀνατολήν...

— Καὶ γιατί βλέπει διαρκῶς πρὸς τὸν ἥλιον;

— Διότι ἀπὸ αὐτὸν λαμβάνει διαρκῶς φῶς καὶ θερμότητα. Ἔτσι καὶ ἡμεῖς, — ἐπρόσθεσεν ὁ πατέρας, — ἔχομεν χρέος νὰ στρέφωμεν διαρκῶς τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας πρὸς τὸν Θεόν, διότι ἀπὸ αὐτοῦ λαμβάνομεν βῆθαιαν καὶ ἐνδύρρυνον εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις τῆς ζωῆς μας.

Ὅταν παγώσῃ τὸ νερὸ.

Τὸ νερὸ εἶνε ἕν ἄπὸ τὰ ὀλίγα ἐκείνα πρῶγματα, τὰ ὁποῖα διατελλόνται ὅταν ἀπὸ τῆς ἠγρᾶν τῶν κατέστιαν πύκνωσιν καὶ γίνουσι στερεά. Δι' αὐτὸ αἱ στήμνες καὶ αἱ σωληνῆς τοῦ νεροῦ σπάζουσι ἐντέτε, ὅταν παγώσῃ τὸ νερὸ καὶ ἔχουν μέσα. Εἶνε ὁμως πολὺ εὐχαρίστον τὸ ὅτι διατελλεται τὸ νερὸ, ὅταν παγῶσῃ, καὶ δὲν συναλλετται. Ἄν συνοστέλλετο, ὅχι ἐπαγῶναμεν ὄλοι μας, καὶ ζωὴ δὲν θὰ ἐπῆρχεν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. Διότι, — ξεβῆρετε τί θὰ συνέβαιναν, ἂν συνοστέλλετο τὸ παγωμένον νερὸ, ἂν ἐγένετο δηλαδὴ κατ' ἔργον μικρότερον; Ὁ πάρος θὰ εἶχε περισσότερο βῆρος παρὰ ὅσον ὄχιος νεροῦ, καὶ ἐπομένως θὰ ἐπέπλεον ὡς τῶρα, ἀλλὰ θὰ ἐβυθίζετο εἰς τὸν πυθμένα τῶν θαλασσῶν, τῶν λιμνῶν καὶ τῶν ποταμῶν. Κατόπιν θὰ ἐσχηματίζετο νέος πάγος, καὶ αὐτὸς πάλιν, ὡς βαρύτερος, θὰ ἐβυθίζετο. Ὅστω, βαθυθῶν καὶ κατ' ὀλίγον, ὅλα τὰ ὕδατα τῆς γῆς θὰ μεταβῆλλον εἰς συμπαγῆ ὄχιον πάγον, τὸν ὅποιον ὁ ἥλιος θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ λυθῶσῃ.

Τὶ συμβαίνει ὁμως τῶρα; Τὸ νερὸ, ἀφοῦ παγώσῃ μέχρι τινὸς σημεῖου, διατελλεται, γίνεται ἐλαφρότερον, καὶ σχηματίζει ἐλαφρόν στρώμα πάγου εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, τὸ ὁποῖον λυθίνει καὶ γίνεσθαι πάλιν νερὸ, ὅταν ἐπανέλθῃ ἡ ζέση.

Ἀλήθεια

— Ἡ ὀβεία γλῶσσα εἶνε τὸ μόνον κοπιερὸν ὄργανον, τὸ ὁποῖον δὲν ἀμβλύνεσθαι ἀπὸ τὴν χρῆσιν.

— Οἱ εὐγνωμόνες δημιουργοὺς τοὺς καρποφόρους ἀγρούς; ἀποδέδουσι περισσότερα ἀφ' ὅσα λαμβάνουσι.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Δέκα φορές σὲ φώναξα, ποῦ ἔτρεχε; Ἀλήθῃ;
— Τὸ παρακάνεις, δάκκαλε, δὲν φώναξις οὐδ' ἔφη!

*Βοτάλη δὲ... ἀρηρημένον, ὁ ὁποῖος ἐξέλασε [νὰ υπογράψῃ]

*Ἡ Δίνα: — Μαμμὰ, πέ μου, σὲ παρακαλῶ, πότε γεννηθήκα: ἡμέρα ἢ νύκτα;
Ἡ Μαμμὰ: — Νύκτα. Καὶ γιατί ρωτᾷς;
Ἡ Δίνα: — Νὰ, γι' αὐτὸ ἔγινα ἔτσι μαρῆρ!
*Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Πτερόεντος Ὀνειροῦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

Ἡ ἱστορία τοῦ Πιπᾶνη

Ἡ ἱστορία τοῦ Πιπᾶνη, τὸ χαριτωμένον ἐκεῖνο τοσχιὰν παραμῦθον, ἐτελείωσεν εἰς τὸ ἄνω ἔκρον. Κατὰ λάθος ὁμως ὁ τυπογράφος ἐξανάβαλε τὴν σημείωσιν αἰεταί, τὸ τέλος καὶ ἔτσι πολλοὶ φίλοι μου περιμένουν ἀκόμη νὰ μάθωσιν πότε ὁ Ἅγιος Πέτρος θὰ βῆ ἀπὸ τὸν τορβᾶ τοῦ Πιπᾶνη... Τί κρίμα ποῦ δὲν ξεβῆρω νὰ τοῦ πληροφορήσω! Ὁ συγγραφεὺς ἐκεῖ ἐτελείωσε τὴν ἱστορία του παρακάτω οὔτε λέξιν.

Κανένας κόπος δὲν πηγαίνει χαμένος, Δουκίσα τῶν Σαλιῶν, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι αἱ δεκαὶ σου εἰς τὰς ἐξετάσεις ὁ ἀνταμειψοῦν μετὰ παραπάνω. Χαίρω ποῦ ἔγινες καλά καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ὠραῖόν σου γράμμα. Ἄχ ἡ τεμπελουλά *Αἰμιλία Εἰμαρισμένη*! Πέ τῆς ὅτι δὲ τῆς θυμῶται, εἰ δὲν μοῦ γράψῃ καὶ μόνῃ της.

Ἐἶχα ἔτοιμα δι' αὐτὸ τὸ φύλλον τ' ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ Μεταρρύθσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, ἀλλὰ κἀκεῖ ἔτυγε τὴν τελευταίαν στιγμὴν καὶ ε' ἀνέβαλε διὰ τὸ προστεχῆς. Αὐτὰ διὰ νὰ μὴ ἀνυπομονοῦν ὄσοι μ' ἐρωτοῦσιν — καὶ ὅσοι θὰ μ' ἐρωτήσουσι.

Μὰ δὲν ἔχω τὴν παραμυθὴν ἀμφοβίαν, Ὁμοσπολίε τῆς Δόξης, ὅτι αὐτὰ ποῦ μοῦ γράψεις τὰ φρονεῖς εἰλικρινέστατα. Καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ λυπηρότερον, — ὄχι βέβαια δι' ἐμέ. Ὅσον διὰ τὴν ὑπόνοιαν περὶ κολακείας κτλ. εἶνε τὸ σὺ εἰπῶ! Ὅσοι ἔχουν τὴν καλλιτέραν ἰδέαν περὶ Διαπλάσεως καὶ τὴν ἐπιφρόνου, εἶνε τόσοι... χιλιάδες, ὥστε θὰ ἐπαύροσε στήν πῆττα ὄποιος θὰ ἐσκέπτετο νὰ διακριθῇ ἀπὸ τοὺς ἄλλους διὰ κολακείας. Δὲν ἔκαμες ποτὲ τὴν ἀπλουστάτην αὐτὴν σκέψιν;

Τὸ χιονισμένον γράμμα σου, *Χρυσάλλε*, μοῦ ὑπερήρασε. Ναι, εἶχαμε κ' ἐδῶ γιόνια, τὰ ὁποῖα μὰς ἔστειλεν ὁ Θεός, ὡς ὠραῖότατα λέγεις, διὰ νὰ ἐκτιμῆσωμεν οἱ Ἀθηναῖοι περισσότερο τὸν λαμπρόν μας ἥλιον καὶ τὸν θαυμάσιον οὐρανὸν μας. Ἐβῆρομαι νὰ γίνης ἐντελῶς καλὰ καὶ ν' ἀρχίσῃς πάλιν τὰς παροδοσίας σου.

Ἐτεχνία μου, μὴ ἀγαπῶμεν λόγῳ μηδὲ γλώσσῃ, ἀλλὰ ἔργῳ καὶ ἀληθείᾳ. Τὸ ρητόν τοῦτο ἔχει ὑπ' ἄψιν τοῦ τῶ *Πεδιον τῆς Μάχης*, καὶ δι' αὐτὸ δὲν παύει νὰ ξεσπαθῶν, Εὐγὲ του!

Καθηγήτην εἰς τὸ σπῆτι καὶ μαθηματὰ καραδὶς ἔχει φίτος τὸ ἀγαπητὸ μου *Βυζαντινὸν Ἀηδόνη*, καὶ ποῦ κίρρις νὰ μοῦ γράψῃ! Ἐ, δὲν πειράζει; ἂς ποῦ γράψῃ ὀραῖότερα, — πάντα ὁμως νὰ μοῦ γράψῃ, γιὰτί μ' ἀρεστοῦ τὰ ὠραῖά του λογέτια.

Τὶ ἄλλας ὀδηγίας θέλεις, *Μεγάλη Ἰδέα*, ἀπὸ αὐτὰς ποῦ λέγει ὁ Ὀδηγός; Τὶ ἀπαντήσεις νὰ γράψῃς εἰς τὰ τετραδία; Ἄλλ' αὐτὸ ἀφίνεσθαι εἰς τὴν διάθεσίν σου κατ' εἰς τὴν καλαισθησίαν σου. Ἄν θέλῃς, ρίψε μίαν ματιὰν εἰς μερικὰς ἀπαντήσεις ποῦ ἐδημοσίευσαν εἰς τὸ θοὺ φύλλον.

Ἐνα τόσον σπουδαῖον ἀνυστικὸν δὲν ἠμποροῦσε νὰ μὴ μοῦ ὀ ἀνακοινώσῃ ὁ Ἀνανίας, φιλάτῃ *Παλλάς*. Κι' ἐγὼ πάλιν δὲν ἠμποροῦσα νὰ τὸ ἀφίσω χωρὶς ἀπάντησιν. Ἡ φύσις τοῦ πράγματος, βλέπει, τὸ ἀπαύτουσε. Ἄς εἶνε τῶρα παρατῆρα-ἐξαχτημένα. Ναι, *Πατρισιώτισσα Πυργοδοσίαινα*, ὁ κ. Φαίδων ἔλαθε τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς του τὴν ὠραίαν κάρταν σου μετὰ τὸ τοπίον τῆς *Ζακύνθου*. Ἐλάθε καὶ ἄλλας πολλὰς, καὶ μάλιστα με παρεκάλεσε νὰ εὐχαριστήσω ὄλους τοὺς φίλους μου ποῦ εἶχαν τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν καλωσύνην νὰ τὸν ἐνθυμηθῶσι εἰς τὴν ἑορτήν του, — ἀλλὰ ἐγὼ τὸ εἶχα λησμονῆσθαι καὶ ἡ ἐπιότητις σου μοῦ τὸ ὑπενθύμισε.

Πτερόεν Ὀνειρόν, ἡ μικρὰ κωμωδία σου μ' ἔκαμε νὰ γελάσω πολὺ. Ἀλλὰ νὰ μὴν ἀπαίτης νὰ σοῦ ἀπαντῶ πάντοτε εἰς τὰς παραγράφους. Αὐτὸ γίνεται μόνον ὅταν ἔχω τόπον καὶ ὄταν εἶνε ἀνάγκη.

Ὁραία ἐπιτολίαι μοῦ ἔγραφαν αὐτὴν τὴν εβδομάδα καὶ αἰ εἶχες: *Κλοσῆ*, *Μακεδόν*, *Ἀργυροσπίτης*, *Λευκοκόμματος Αἰμιλία*, *Ἀργυροσπίτης* καὶ *Ἐνδοξὸς Ὑδρα*. Εἰς ὄλους ἔπρεπε ν' ἀπαντήσω ἐδῶ, ἀλλὰ ποῦ τόπος. Βλέπετε, *Πτερόεν Ὀνειρόν*!

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδδεν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανοῦται ἀν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ διαικτοῦματος (φ. 1.) τῶ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανοῦμενα ἰσχυθῶν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀφῆκων εἰς ἀγάθη, καὶ ὄσοι ἀπὸ κ, εἰς κορινθιαί.]

*Νέα ψευδώνυμα: Δοξαδόμο Εἰκοσιενα, α. (Ω. Ω. Ω. με πολὺ ἐνδιαφέρον ἀνέγνωσα τὴν ἀποκαλυπτικὴν ἐπιστολήν σου καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸν κόπον ποῦ ἔκαμες γάρν μου δυστυχῶς, ὅταν δὲν κάμω, ὅτι ἐπιβάλλει αὐστηρῶς ὁ κανονισμός, τὰ ἔτοπα εἶνε περισσότερα.) Βρυχάμομος Ἄδων, α. (Γ. Α.) Ἀποδοσαστος Ἀρομέτι, α. (Κ. Μ. αὐτὸ ἐξέλεξα) Ταπεινὸν Ἴον, κ. (Ε. Α. αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον) εὐχραιμ περστικῶ) Ἀδοκράτωρ καὶ Γέλωτος, κ. (Κ. Δ. χαιρῶ πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν, ἡ ὁποία προμηνοῦται λαμπρὰ, κατόπι μάλιστα τῶν συστάσεων καὶ τῶν ἐπεξηγήσεων τῆς ἀγαπητῆς κς *Δουκίσης*.) Ὁδράσιον Τόξον, α. (Κα. Αρ. Κρ. αὐτὸ ἐξέλεξ' πῶσον ἐρώτησιν καὶ πληροφορίαν ἐμπορεῖς νὰ δημοσιεύσῃς εἰς τὰς Μικρὰς Ἀγγέλιαις ἐπὶ πληρωμῇ) Πυργοδοσίαινα, κ. (Ε. Α. ἔστειλε) Χιονισμένη Κοσμή, κ. (Π. Α. αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεγές) Ροβέρτος Γνωσκόδος, α. (Α+Σ. ἰδοὺ τὸ πρότιμόν μου) τὴν κλίσιν σου ἐπιδοκίμαζω, δὲν γνωρίζω ὁμως τί φρονο*

την *Ἀκτὴν* — ἡ *Ἑλληνικὴ Γλῶσσα* με τὸν *Φιλελεύθερον* καὶ *Ἀριεὶ* — ἡ *Ἄγνοστος* με τὸ *Σπέρτος*, *Ζεύς*, *Κυρίαν* δὲν με *Μίσει*, *21* καὶ *Διακρίθεισαν Ἀσοκκιάδα* — ἡ *Παλλὰς* με τὴν *Δαρσοσσηφ Σημοίαν*, *Ἀθήνην* καὶ *Κόρην* τοῦ *Οὐρανοῦ* — ἡ *Χερσάκτιν* — *Ἀθήν* με τὴν *Μυρολόσον* *Δαρνούσαν* καὶ *Ὀνειροπόλον τῆς Ἀδῆς* — ἡ *Ἑλλην Μαχητής* με τὸ *Δάκρον τῆς Ἀνακουφίσεως*, *Ἐστειμένην Καλλονὴν* καὶ *Ὀδὸν τῆς Ἀδῆς*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς : *Ἐμπνευσμένην Μουσικὸν* (δόξα σοὶ ὁ Θεός ! καὶ εἰς ἄλλους Διαγωνισμοὺς με ὑγείαν καὶ ἐπιτυχίαν) *Ἀγρόμητον Λέοντα* (ἔστειλα πρῶτάσει σου ἐδουλοσθεύθησαν εἰς τὸ προηγούμενον καὶ θὰ δουλοσθεύου εἰς τὸ προσεχές) *Ναυαγὸν τοῦ Φαλήρου* (χαίρω πού εἴπασαι τὰ πέταλα... τῆς τεμπελιάς σου ποῖον λοιπὸν ἦτο τὸ πᾶν σου ;) *Κυρίαν Σκαρφαλοδόξαν* καὶ *κατακατάρφονταν* τὰ καρίττια ; καὶ πῶς ποτε τὰ εἶπε; ἀφ' οὗ μέλισσα βραδέωνται καὶ τὸσον εἰς τὸν τὸν Διαγωνισμοὺς ! *Πιστὴν-Παιοίδα* (κ' εἶγὼ αισθάνομαι αὐτὴν τὴν χαρὰν, ὅσκις μὴ γράφεις) *Φιλελεύθερον* (δὲν πειράζει ; ἴσως ἀργότερα τοὺς ἀντικαταστήσει) *Νυκτερινὴν Ἀδῆσαν* (εἰς τὸ προσεχές σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις) *Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον*, *Δαρσοσσηφ Σημοίαν*, *Μαρομακίον Γαζιαν* (εὐχαριστῶ τὸ γραμματικὸν σου μοῦ ὑπερήρσας) *Ζαχαρίω Μ.* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας ; ἀλλὰ μέχρι σήμερον δὲν ἐνεγράφηται περιμένω) *Φαληρικὴν Ἀκτὴν* (ἔχει καλῶς) *Δαναὸν* (ἔλαβα καὶ σ' ἐπιστολὰ με τὰς 5 δραχμὰς) *Ἀργὸν τοῦ Κόματος* (ἔστειλα) *Γλυφονοῦτάλαν* (ἔλαβα καὶ ἔστειλα) *Κυριακὴν Π.* (ἔχει καλῶς ἔστειλα ἐν νέου) *Μαρομακίον* (ἔλαβα καὶ ἔστειλα) *Ἀντίθεον*, *Ἐκρηβόλον Ἀπολλωνία* (ἐὰν σοῦ ἐπρότειναν καὶ δεχέσασαι, νὰ στείλῃς τετράδια πρῶτος σὺ) *Νυκτερινὸν Οὐρανό* (ἡ καλλιτέρα ἐδικήσῃς εἶνε, νὰ τῆς πᾶρῃ καὶ σὺ διὰ ἄλλα ἔσκαθηματα) *Ἦσαν* (ἔστειλα) *Νυμφοκίον τοῦ Παμῖου* (ἔστειλα ἡ πρῶταίς σου (τὰ δημοσιεύῃ εἰς τὸ προσεχές) *Φίλην τῶν Ζῶων* (ἔλαβα σημειώσιν ἀγ' ἂν, καὶ πέτος μοῦ γράφου πολλοί) *Τρῆχα Γόργου* (ἔστειλα 40 τετράδια Μ. Μυστικῶν καὶ 3 φακίλ. Χάρτου Ἀυσῶων περιμένω καὶ ἀπὸ τοὺς τρεῖς σας νὰ μοῦ γράφετε συγμά) *Α. Βαφ.* (ἀνίγμαι ; τι νὰ τὸ κάμω τώρα ;) *Φιλοσοφικὴν Ἑλληνα* (τι φρασία κάστα !) *Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας* (ἔστειλα) *Ἑλληνα Μαχητήν*, κτλ. κτλ.

Ἐἰς 5νας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 Φεβρουαρίου ὅ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[*Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδραμοὺς μας λεπτὰ 5 μόνον ; Ἐλάχιστος δὲος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀνωτέραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς τὰ ἡσπ. 10.]*

Χρόνια πολλὰ γιὰ τὴ γιορτὴ σου, *Ἐμερῶν*. — *Χρηστίνα.* (Ζ'—75)

ΔΙΑΠΛΑΣΙΤΙΣ. — Παρακαλοῦμεν συναδέλφους συνδρομητὸς Διαπλάσεως ὅπως εὐαρεστούμενοι ἐγγραφεύσιν εἰς τὸ ἡμέτερον περιοδικόν, ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ *Ἀμμητοῦ Γελοῦτακοῦ* συντασσόμενοι. Τὸ πρῶτον φύλλον ἐκδοθὲν ἤδη στέλλεται δωρεάν τῷ αἰτούντι. — Συνδρομὴ ἔτησια : δραχ. ἡ φρ. 1. — *Παῦλος Πέππας, Τάκης Μεγαρίτης, ὁδὸς Κοινοταγιστῶν 260, Πειραιεύς.* (Ζ'—76)

Τὸν ἀγαπητὸν *Ἑλληνοδαίδα* ἐκλεγέντα γένικόν γραμματικὸν τοῦ Ἀσυνδέσμου τῶν Ἑλλήνων Φοιτητῶν συγχαίρω ἐγκαρδίως. *Ἀντίβας ὁ Καρχηδόνας.* (Ζ'—77)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 22 Μαρτίου
[*Ὁ χῆρος τῶν ἰσίων, εἰ τοῦ ὁποῖου δὲον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνισμάτων, καλεῖται ἐν τῷ ἱερῶν μας εἰς φακίλλους, ὅν ἔμιστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τεμάχια φρ. 1.]*

126. Δεξιγραφίος.

Σ' ἕνα γράμμα γαλλικόν,
Σ' ἕναν εἴλωτα παλιόν,
Κάτω κομπλιμέντα,
Καὶ με τέχνην τοὺς γελῶ,
Καὶ μοῦ τὸν πῶς εἶπες
Ἄλλ' ἄς μὴ πολυλογῶ
Ἄγῃε τώρα τί φορὸν,
Ἠῆτέ μου καὶ μπράβο !

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Κίτωνα Ντόμινο

227. Συλλαβόγραφος.

Δυὶ στοιχεῖα, δύο φθόγγους
Καὶ στοιχεῖο ἄλλο ἕνα.
Τώρα σὲ γράμμῃ ἂν βάλῃς —
Πῶς τὰ πῶ γὰρ κειτῖα,
Τὰ σορὰ καὶ σπουδασιμένα,
Θαύρης εἰς αὐτὸ πῶ κίτεις,
Ἄν πιστεύω νὰ μὴ βάλῃς !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰθίου Πλάσματος

128. Μεταγραμματισμός.

Γινῆκαν ὕψωμα τῆς γῆς
Κομπόσοι στρατιῶτες,
Κ' ἐμειναιε ἐμπρὸς ἑαυτὸ
Τὸ θαῦμα κτηνητότες.
Ἄρ' ἔτι τοιοῦ θαῦμα καὶ ἐγὼ.
Σὺς κάνω ἐν τῷ ἤμα,
Φθάνει νὰλλάξω μοῦσαχα
Ἔνα μεσοῖο γράμμα !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κοκίνου Στεφάνου

129. Γωνία μετὰ Νυμφίδος.

+ * * * * * = Ἄνθος ;
+ + * * * * * = Ρωμαῖος ;
+ + + * * * * = Ἀρχιερεὺς.
+ + + + * * * = Πλούσιον.
+ + + * * * * = Χρῶμα.
+ + * * * * * = Ὁ Θεός.
+ * * * * * = Ἦρω.

Αἱ τρεῖς λέξεις τῆς Νυμφίδος ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν : σύνδρομος, πόλις, βασιλοπούλα ; ἡ δὲ τετάρτη, ἡ κἀβέτος, πρόθεσις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειροῦ τῆς Πατείδος

130. Πρόβλημα.

Ἄνδρες γυναῖκες ἑνδεκα,
Καὶ τὰ καρδέλια δέκα.
Ὁ κάθε ἄνδρας τρῶει δύο,
Μισὸν κάθε γυναῖκα.
[Πόσοι ἄνδρες ἦταν
Καὶ πόσες γυναῖκες ;]

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Φουσανέλλας

131. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσοῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν Στρατηγὸν Ἀθηναῖον :

1. Ἀρχαῖος θεός 2. Ἀρχαῖος ἀρχιερέων 3. Πίγας 4. Ἀδοκαστὸς Ρωμαῖός 5. Ἀνεμος 6. Τρῦμας 7. Πιτῶν φθικόν 8. Πιτῶν τῆς αὐλῆς 9. Υἱὸς τοῦ Δαυὶδ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λαζάρου

132. Μικτόν.

ττ-ο-ζρ-ουκ-στν-ο-υρ-αι-ο-χ
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαργαρίτης Σάββα

133. Γρῆρος.

ο	σ
1899	1902
1900	1903
1901	1907

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γυμνασίου Μικελίτης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 1-2, 8 καὶ 4.

1. Ἀμφίον (ἀμφί, ὄν.) — 2. Κῦθος-κύκνος. — 3. Σελήνη-σελίνον.

4. ΑΘΗΝΑ	5. ΕΛΙΞΣΑΒΕΤ
ΘΗΡΑ	Μ ο ι Υ
ΗΡΑ	Π π Μ
ΝΑ	Ε χ ι Φ
Α	Δ ο Ο Ρ
	Ο Ο Η

6. Δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ Κ
τῆς ἀμβέλλας ποῦ Α
κρατεῖ ἡ κορία εἶνε Η
τὰ πόδια τοῦ ἀρχι- Σ
μουσικῶ, τοῦ ὁποῖου
τὸ κεφάλι ἀποτελεῖται ἀπὸ μερικὰς πτυχᾶς
τοῦ φορέματος τῆς κόρης, τῆς ὁποίας τὸ χερί
εἶνε καὶ τοῦ ἀρχιμου-
σικῶ ἐπίσης φαίνεται
δὲ δόλοκληρος ὅπως τὸν
βλέπετε ἐδῶ ζωγραφι-
σμένον, ὅταν ἀντιστραφῇ
ἡ Μαγικὴ Βίβλιν. — 7-11
Τῆ ἀντάλλαγ' διὰ τῆς
πρόθεσεως ΑΝΑ : Ἄ-
ναρίας, ἀναξ, καναρί-
νον, Καναδὸς, Πανα-
μᾶς. — 12. ΑΡΙΣΤΟ-
ΜΕΝΗΣ (Ἀμαλία, Σέ-
ΡΙφος, ἈρισΤΟτέλης,
ἰεθμηΜΕΡῆς, Ἀριστο-
φάνΗΣ.) — 13. Τὸ λα-
κωνίξιν ἐστὶ φιλοσο-
φεῖν. — 14. Ἡ φίλλα
δὲν ἐγενήθη διὰ τοὺς
ὑποκοριστάς (ὅφ' ὄλη Ἄ-
δεν-αιγ-ἐν Νε. Θῆ- διὰ
τ-οὺς ὑπὸ Κρήτας.)

15. Ἀστούλης (ἀπὸ, Ἄγις) — 16. Κελά-
θημα (καί, λέ, δι, μέ.) — 17. Χανία-άνια.
— 18. Ὁ πῆχυν.

19. Κ	20. Σοφίς ἐμῶν
ΚΑΡ	κατὸς ἐπιθήσει σοφῶς
ΚΑΡΙΑ	(ἡ ἀνάγκησι ὀριζο- ύσις πάντοτε x ἐκ δεξιῶν, λαμβανομένης πρῶτον τῆς τελευταίας
ΑΚΡΙΑ	σειρᾶς, εἶτα τῆς πρώτης, εἶτα τῆς προτελευ- ταίας, τῆς δευτέρας καὶ τῆς τρίτης.) — 21-25.
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ	Τῆ ἀντάλλαγ' διὰ τῶν Ψ, Χ : Χῶσφ, ψηχῆ, ψηχα, ψῆσος, ἀψωχός. — 26. Θυῆσος ὑπὲρ κατρίδος. — 27. ΜΑΙΑ - ΑΡΤΑ (ΜΑΡΙος, ἌΡνος, ἸΤέα, ἌΑράν.) — 28. Ἡ ἐπιμύ- λεια νικᾷ μεγάλος δυνασάλλας [Ἐπὶ μέλι-α νι κά-μέγα λαο-δὲς κολ-ηας.]

29. Σηκουάνας (σῦκον, Ἄννος) — 30. Βέ-
λος-ἔλος. — 31. Ἠτα-Ἄτη. — 32. Τὸ τηγνί.
33. Α

Α - ΓΗ-ΜΑ	ΔΗΣ (ὑβρις, Ραββί,
Α-ΓΗ- ΣΙ-ΔΑ- ΟΣ	βράδον, Ἰοῖς, ἄφρα,
ΜΑ-ΔΑ-ΡΑ	δρῦς, Ἠῆθ, Σοφία.)
ΟΣ	— 35-40. Τῆ ἀν- τάλλαγ' διὰ τῶν

Θ. Ρ. σχηματίζεται τὸ Ζητᾶ ὡς εἴη :

Μ Α Ρ Β Α	41. Διὰ τοῦ Ο : Δρό-
Λ Α Θ Ρ Α	μος, Ὀλορος, Μολοσ-
Ρ Ω Θ Ω Ν	σός, Ὀμόλογος, Κό-
Α Ι Θ Η Ρ	δρος, Ὀμόδοφος, Στό-
Α Θ Ρ Ο Α	νος = ΔΟΜΟΚΟΣ.

— 42. Ἄστωες ἔαρ οἱ ἐφθόβι. — 43. Κρετοσοῦ
σε φιλόβλιον ἢ παντάσῃν ἀγέλαστον εἶναι.
(Κρ εἰς ὄν-σ' ἐφ' ἠλω-γελῶν ὑπ' ἀντάπα-σὺν
ἀγέλας-τόποι-ναί.)